

Εβδομάς 24

ΤΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑΙ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1929

ΑΡ. 89.



ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ



ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΓΡΕΚΑ



Η δοντοκρέμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει τους δόντες, τα ούλα τὸ στόμα δόκλινον. Τὰ ἀντισηπτικά της συστατικά καταστρέφουν τὰς ἐπινοιδύνους νοσογενεῖς ἐστίας καὶ διατηρεῖ τὸ στόμα εὐχάριστον, καθαρὸν καὶ ὑγιεινὸν ἐπὶ ὥρα.

Ἀρκετὰ οἰκονομικὴ ἀλλοστε ἀρκεῖ ἡ κάλυψις τοῦ ἐνὸς τρίτου ξηρᾶς ψήκτρας.

ΥΣΤΑΝ

ΚΑΨΟΥΛΕΣ τὸ νέον Γάλλ. Φάρμακον Ὑστάν θεραπεύει τὴν χρονίαν Κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροϊαν.



ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΣΑΣ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΕΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗ!!

Γιὰ νὰ ἔχη σουξὲ μιὰ κυρία πρέπει νὰ περιποιητῇ τὸν ἑαυτὸν της. Χωρὶς **ΟΜΝΙΔΡΟΛ** ὅλαι αἱ περιποιήσεις εἶναι μάταιαι, διότι μόνον τὸ **ΟΜΝΙΔΡΟΛ** θὰ σᾶς σταματήσῃ τὸν ἰδρώτα καὶ θὰ ἐξαλείψῃ τὴν κακοσμίαν. Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ καλὰ Μυροπολεῖα

Γ. Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα:
I. M. KANZOYX (Στὰ Πισματζόγλου 3 - ΑΘΗΝΑΙ)

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφυλίδος. Ἐγκριμένον παρὰ τοῦ Ἱατροσυνηδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμακευτικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων.
Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ **K. ΦΩΤΙΑΔΗ** καὶ Σ^ο Πειραιῶ.
Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφυλιδολόγῳ κ. Φωτῖο Μοσχολοῦ, Ἀθήναι, Σωκράτους 36, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἱατρεῖον ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 14.



URODO

κατὰ τὸν ΑΡΘΡΙΣΜΟΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΣΕΩΣ ΑΡΘΗΡΙΑΣ
ΣΕΩΣ ΔΙΟΛΙΘΩΣΕΩΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Εἰμαι ἐνθουσιασμένη μετὰ τὴν πούδρα **ΡΟΔΑΛΙΝΗ** ἔχω πάντοτε βελούδινο δερμα διότι κάμνω ἐλαφρὰν ἐπάλειψιν μετὰ Χιόνα Ροδαλίνην τὴν μόνην ἀβλαβὴ Κρέμαν Καλλονῆς ἐγκριμένην παρὰ τοῦ ἀνωτάτου ὑγειονομικοῦ συμβουλίου τοῦ Κράτους.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νουμῆ 17
(ΠΙΣΘΕΝ ΑΡΧ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΠΡΩΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'.
ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐκδοτικὸς Δοτ. 100
Ἐξέδοκ. Σελ. 15 ἡ Α. 4
ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΤ. ΑΡΧ. 2
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Τὰ βυνοῖκιανκᾶ



Λόγιους χάλκινους τετρεκέδες τὰ φαγιά τοῦ καταστήματος ἀπολοποιημένα, μετὰ τὸν τρόπον τῆς ὑπάρχουσας τοῦ τυπωμένου ἢ γραφομηχανημένου μενοῦ, ἐκεῖ πού ὁ καταστηματάρχης εἶναι συγχρόνως καὶ γκαρσόν, γκαρσὺν, ταμίας, λογιστής, καθαριστής, ἐκεῖ πού τρώγει κανεῖς πᾶνον σὲ σιδερένια τραπέζια γυμὰ ἢ σκεπασμένα μετὰ ἀσπρά χονδρὰ χαρτιά ἢ καὶ ποικιλόχρωμα τραπέζιμάνδηλα ἀπὸ φθηνότατο τοῖσι.

Μετὰ τὴν ταβέρνα μετὰ τὰ χωματένια ποτήρια τῆς ορεσίνας, τὴ μινωδικὰ τοῦ κοκορετιστοῦ ἢ τοῦ ἀρνιοῦ τῆς σοῦβλας πού σᾶς σερβίρει μέσα σ' ἓνα κομμάτιον χαρτιοῦ μετὰ λίγο ἀλάτι ῥιγμένο ἀπὸ τὰ χονδροδάκτυλα τοῦ μαγαζιῶτα, τὸ φῶς τῆς λουσέρας τοῦ λαδιοῦ ἢ τῆς ἀσελίνης, τὸ βραχνισμένο ἀκομμιανόρισμα μιᾶς ξεκαθαλωμένης ρομβίας ἢ μιᾶς ξεκούδιστης κηλίδας μετὰ μιὰ πὺξ ξεκούδιστη ἀόμα φανή, ἐκεῖ πού τὸ μεράκι τοῦ ἐργάτη ξεσπᾷ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ πρῶτο κατσαράκι, σὺν «Μανάν», σὺν «Χαλίσσιν» ἢ σὺν ἐρωτικῇ κινεσόνεττᾳ μιᾶς παμπάλιας ἐλληνικῆς δ-περέττας.

Μετὰ τὸ ὑπόγειο μετὰ τὸ ὑγρὸ χωματένιο πάτωμα, τὰ ἀραδιασμένα βαρέλια τοῦ γιοματῆ, τοὺς τοίρους, τὴ ντοματοσαλάτα, τὰ τηγανητὰ ἀνὰ, καὶ τῆς σαρόλλης τοῦ βαρελιοῦ, ἐκεῖ πού γιὰ κάθε λογαριασμὸ φτάνει ἓνας μικρὸς μαυροσκίνας τοποθετημένος συνήθως πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο τοῦ καταστηματάρχη, καὶ χωρισμένος σὲ τόσα μέρη ὅσα καὶ τὰ τραπέζια τοῦ μαγαζιοῦ ἐκεῖ πού κάθε παφῆα ἀποτελεῖ ἓναν ἀριθμὸ καὶ πού κάθε παραγγελία σημαίνει μιὰ ἐκάρησιν ἐνὸς ἀριθμοῦ καὶ μιὰ γραμμὴ τεμπερητοῦ τραχημένη κατὰ τὸν ἀντίστοιχο ἀριθμὸ τοῦ μαυροσκίνα.



Μετὰ, μετὰ τόσα ἄλλα πράγματα πού θὰ χρειάζονταν πολλὴ ὥρα καὶ πολλὸ περισσύτερο χωρὶ γιὰ νὰ γραφτοῦν, οἱ σμάρτ τῶν Ἀθηνῶν ἐπεξετεῖναν τὴν σηματοσίτην τὸν καὶ στὰ θέατρα.

Κ' ἐστὶ σήμερον, γιὰτί βέβαια αὐτοὶ δὲν τὸ κάνουν ἀπὸ οἰκονομολογικοὺς λόγους, γιὰτί πληρώνουν πᾶ πολλὰ γιὰ νὰ πᾶνε στὰ ἀπὸ-κεντρά αὐτὰ θεατράκια μετὰ τὴν αὐτοκίνητο — ἰδιόκτητο ἢ μὴ, — βλέπει κανεῖς μετὰ τῆς δέκα τὸ βράδυ δόκλινον οὐρὰ ἀπὸ αὐτοκίνητα μπροστὰ στὴς ἀπὸ ξυλένια κάγκελα καὶ πολλὰς φορὲς ἀπὸ σκέτες σάνδες διαφόρων προελεύσεων καὶ χρομάτων, πόρτες τῶν συνοικιακῶν θεάτρων ἢ κινηματογράφων, τὴν ἰδίαν ὥρα πού ἀραιο-ἀραιοὶ καὶ πού καὶ πού ἐμφανίζονται μπροστὰ ἀπὸ τῆς πλουσιοφαυσιμένης καὶ μετὰ μεγάλα κτυπήματα προγράμματα, ρεζέλες, φωτογραφίες, γαυρισμένες πόρτες τῶν κεντρικῶν θεάτρων. Κ' ἐστὶ, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ὁ φτωχὸς οἰκονομολογὸς ἀπὸ οἰκονομικὸ ὑπολογισμόν, ὁ ἐργάτης, γιὰτί θὰ τοῦ χρειάζονταν δόκλινον τὸ μεροδοῦνι τὸν ἂν πήγαινε σὲ κεντρικὸν θέατρον, ἢ μαριδά τῆς συνοικίας, ποτὶ-μοῦν τὸ ἀποκεντρὸν θεατράκι, ἀπ' τὴν ἄλλην πάλι οἱ σμάρτ γιὰτί τοὺς φαίνεται «τρεῖς ἀμύ-ζαν» νὰ κυττάζον ἀνέμεσα ἀπὸ τὰ φασαριὰ καὶ τὰ μυνόκλ, τὴν ἐπιπορευομένην τὴν ἐπὶ τῆς κλῆς οὐδὲρ, σπεύδουν μετὰ τὸν πολλὸν χιλιά-δων ἀξίας αὐτὸ τὸν νὰ μὴ χάσουν τὴν εὐκαι-ρία.

Μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸ θεατράκι γεμίζει καὶ καθίσταται πραγματικὰ προβληματικὴ ἡ ἐξέ-ρεσις ἐνὸς καθίσματος, τὴν ἰδίαν ὥρα πού με-τριούνται στὰ δάκτυλα οἱ θεαταὶ τὸν κεντρικῶν θεάτρων — εἰρησθὲν ἐν παρόδῳ οἱ μασοὶ τζαμπατζήδες!

Τὰ ἔργα διαδέχονται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο με κα-ταπληκτικὴν ταχύτητα, χιλιάδες δραγμῶν ἐξο-δεύονται σὲ διάκοσμο σκηνοῦ καὶ σὲ θεατῶ-ρια, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ὀφελούν σὲ τίποτε... Ὁ κόσμος δὲν πᾶει, προμὰ τοὺς ἄλλους τὸν Ροκαμβόλ, τῆς αὐτοκίνητος κομιδῆς πού Ζυ-γκοτὸ ἢ τὰ μυστήρια τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι σ' ἓνα σχετικὸν σημεί-ο ὁ κόσμος δὲν ἔχει ἄδικο. Τί τὰ φέτε, γελᾷ κα-νένας ἐκεῖ πού ἀνετα, πού ἐλευθεροῦν Κ' ὁ κόσμος σήμερον ἐπὶ τῆς τῆς δυνάμεις τὸ γέλιο, τὴν ἐστὶν καὶ γιὰ λίγα λεπτά, διότι ἀνέφελη εὐχάριστη, τὸ χωρὶς φροντίδες ξε-κούρασμα τοῦ μυαλοῦ.

Ἡ ζωὴ ἢ μάλλον ἡ διαπύλη τῆς ζωῆς, ὅπως τὴν καθήκοντες σήμερον διὰς αὐτῆς ἡ καθονο-κὴς ὑποχρεώσεις, ἀνάγκες, καὶ αἱ διάφοροι πρόσδοι ἐξουσιάζουν σὲν νὰ πούμεν τόσο πολλὸν τὸν κακοποιοῦ τὸν ἐγκέφαλό μας, ὥστε, μὴς χρειάζεται ἀνυπερβῶτως — ἴσως ἴσως τόσο ἀναγκαῖος ὅπως τὸ φαγητό, τὸ νερὸ καὶ ὁ ἀε-ρας — καὶ τὸ γέλιο, τὸ φροσκάρισμα τοῦ μυαλοῦ. Τὸ γέλιο, πρέπει ἢ τὸ γέλιο εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀπαραίτητους παραγοντοὺς τῆς ζωῆς, καὶ τὸ πρῶτο θυμῶμα πὺξ διὰ τῆς ζωῆς σὲ μιὰ μελέτη. Καὶ πραγματικὰ αὐτοὺς πού τὸ γοᾶνε δὲν ἔχει ἄδικο.

Κ' ὅσο πᾶμε, τόσο οὐσιωδέστερη θὰ γίνε-ται ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπάρξεως τοῦ γέλιου, σὺν ζωῇ μας.

Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἄλλο θέμα. Τὸ βέβαιον εἶ-ναι πὺξ σήμερον ὁ κόσμος, εἴτε γ' αὐτὸν τὸν λόγον εἴτε γιὰ τοὺς ἄλλους πού εἴπαμε παρα-πάνον, τρέχει στὰ συνοικιακὰ θεατράκια πού γεμίζουν κάθε βράδυ, ἐνῷ οἱ ἐπιχειρηματίαι τῶν κεντρικῶν θεάτρων σκέδουν τὸ κεφάλι πε-ρίττω καὶ ἀπογοητευμένους, ψιθυρίζοντας:

Κιόμει... Ἦταν γραφτό!

Νίκος Νικολάου



Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς κατηγορίας, ὁ

ONEIPO

ΣΠΥΡΟΣ ΜΟΤΣΕΝΙΓΟΣ

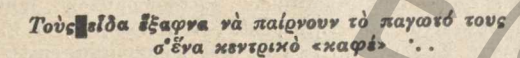
τὰς δυστυχίας ποῦ ἐπέβησάν !...

Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

三



τίποτα εἰς ὄρατος τῆς.
 Ἐπειὶ δὲ ἔλασα τὸν Υἱόν μου διὰ πολλοῦς μέ-



τίποτα εἰς ὄρατος τῆς.
 Ἐπειὶ δὲ ἔλασα τὸν Υἱόν μου διὰ πολλοῦς μέ-

χειρὶ τοῦ ἐν ἀποστόλου. Ζα να ζητούσε οὐ-
αίμα καὶ ἔλεος.

ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΚΡΥΜΜΕΝΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ...

Ήταν ένα όμορφο απόγευμα πούχα άποφασίσει να κάνει μια επίσκεψη στον μαρκήσιο και την μαρκησία Ντέ Νεβέξ. Και στην απόφασή του αυτή βρήκα πρόθυμο να με συνοδεύσει τον φίλο μου τον Ζεντράβ, που είχε έρθει εκείνη την ημέρα να με δει.

Θάρσυνά και γώ μαζί σου, μούχε πει διηγούνταν τόσο περίεργα πράγματα για την ζωή των δύο αυτών ανθρώπων που ζουν τώρα τόσα χρόνια ολότελα άποξενωμένοι κι άποτρα-δηγμένοι από τον κόσμο μέσ' στο μικρό έξοχικό παλάτιά τους, που μά την αλήθεια αισθάνου-μαι μια άκατασχετη επιθυμία να τους έπισκεφ-φώ και να τους γνωρίσω.

Έκτός, συνέχισε σε λίγο, αν νομίζεις πως δεν θα με δεχόνταν.

— Κάθε άλλο, απάντησα στο φίλο μου, ίσα-ίσα είναι τόσο ευγενικοί κι οι δύο τους, άλλως τε έμένα μ' αγαπούν τόσο ώστε φαντάζομαι πως και συ θα γίνης καλοδεχούμενος στο παλάτιά τους.

Δεν χρειάστηκε τίποτε άλλο. Μιά που τ' άποφασίσαμε, κατέβηκαμε απ' το σπίτι μου και πήραμε το δρόμο, ένα φειδωτό μονοπάτι, που έφτανε στην άπομεμακρυσμένη έπαυλη.

Σε λίγο είχαμε φτάσει κοντά στη μάνδρα του κήπου. Ο Ζεντράβ, πλησίασε τότε και πα-τώντας στην μύτες των παπουτσιών του έρ-ριξε μια ματιά μέσα. Κάτω κει, κοντά σε μια γούρνα μια γυναίκα, που το πρόσωπό της ήταν ολότελα κρυμμένο από ένα ψάθινο καπέλλο, έπιανε σκυμμένη πάνω σε μια σκάφη.

— Ψιτ... Ψιτ... φώναξε ο Ζεντράβ. Δεν μου λές οι κύριοι σου είναι μέσα;

Στο μεταξύ είχα πλησιάσει και γώ και κύ-ταξα στην διεύθυνση που φώναζε ο φίλος μου. Ξαφνικά όμως, αισθάνθηκα πως ή γή χάνον-ταν κάτω από τα πόδια μου. Η σκυμμένη γυ-ναίκα είχε σηκώσει το κεφάλι της, και στο πρόσωπό της, άνεγνωριστα την Μαρκησία Ντέ Νεβέξ.

Χλώμασα, κι έβασα τα λόγια μου. Ο Ζεν-τράβ βλέποντάς με σ' αυτά τα χάλια, κατά-λαβε που είχε κάνει καμιά γκάφα, κι έτοιμα-ζόντανε να με ρωτήσει.

Μά η Μαρκησία — η άπλοκή εκείνη πλύ-στρα της στιγμής εκείνης — δεν μάς έδωσε καρό.

— Καλημέρα σας φίλε μου, μού φώναξε. Περάστε μέσα. Θα είδομαι στο μαρκήσιο...

Δεν βρήκαμε την δύναμη να πούμε τίποτε. Προχωρήσαμε μέσ' στον κήπο και σταματήσα-με μπρος στη μεγάλη σιδερένια πόρτα της έ-παυλης.

Λίγα λεπτά ύστερότερα μάς δέχονταν ο κ. Ντέ Νεβέξ, στο μικρό σαλονάκι του πρώτου πατώματος. Ο Ζεντράβ, μετά της τυπικής συστάσεως, προσπάθησε πάλι να δικαιολογηθί. Την ίδια όμως στιγμή μπήκε μέσα ή κ. Ντέ Νεβέξ, κι ο φίλος μου έσκυψε και φίλησε το χέρι της.

Μίλησαμε λίγο αδιάφορα για ένα σωρό πράγματα. Ξαφνικά ο μαρκήσιος Ντέ Νεβέξ, άρχισε να μάς λέη:

«Θα σας ευχαριστήσω ίσως να μάθετε, κύ-ριοι, γιατί ένας μαρκήσιος Ντέ Νεβέξ, κατο-ικεί σε μια τέτοια άγροικία, και πως ζούμε από την έγργασία μας, ύπηρετούμενοι μόλις από μια δοσολογία. Η ιστορία μας είναι ή κοινότητα του κόσμου, και θα με συγχωρήσετε που δε θα σας σερβίρω καμιά ύπόθεσι πύδ ρομαντική».



αλλά είναι ή πραγματικότητα, και μόνη ή πραγματικότητα. Η θέσις μας εξηγείται από το χρήμα που μάς έλειψε σε μια άορισμένη στιγμή, στη νεότητά μας, και από τον έρωτα που δεν μάς έλειψε ποτέ.

«... Η δίσ ντέ Σαπλέν ήταν, όπως λένε στην κοινή γλώσσα, ένα καλό κομμάτι, κι έγω είχα το δικαίωμα με τόνόμα μου και την περιουσία μου, να της προτείνω τον τιμητικό αυτό γάμο. Αίτια περισσότερη βαδεια από τον πλούτο μάς είχαν προσέλκυσει τον ένα πρὸς τον άλλο. Οταν ήμουν τριάντα χρονών κι ένα πάθος πού-χε γεννηθεί από την άκατανίκητη και μυστη-ριώδη αυτή έλξη μάς είχε αδιάλυτα ένώσει το μέλλον μας, ο πατέρας μου έκανε την πρότασή του. Έγινε δεκτή ευνοικά από τον κόμητα ντέ Σαπλέν. Η άγγελικὴς είχαν δημοσιευθί, όταν μάς ήλθε ή είδησι για την πτώχευσι του Μενζέλεν, του τραπεζίτη μας, ενός ανθρώπου έναρξέτου που έπαι ένα τέταρτο του αιώνα διή-θυσε την περιουσία των ευγενών του τόπου αὐ-τού. Κι' άξαφνα βρέθηκα τόσο φτωχὸς όσο ή-πληξα πλούσιος. Απελαμμένος πήγα στην έ-παυλη της μητέρας μου, να δικαιολογηθώ που δε μπορούσα πιά να παντρευτώ, αφού θα ήμου-να ένας μαρκήσιος χωρίς μαρκηζάτο, δηλαδή περισσότερο από τίποτε. Γιατί ή ευγένεια δε βασίζεται σήμερα παρά στη δύναμη του χρή-ματος».

Ο κόμης ντέ Σαπλέν με δέχτηκε μ' ευέ-γεια και μούτε:

«Η κόρη μου θ' άποφασίσει μόνη της» όσο για μένα, κρατώ το λόγο μου».

Ευχαριστούσα ακόμα τον άφιλοκερδή αυτόν άριστοκράτη όταν ή δίσ Σαπλέν, προχώρησε σε μένα, και μιλώντας από τον πατέρα της, έλεε:

— Ανομιζω πως ένας λόγος που δόθηκε δεν πέρνεται ποτέ τίποτα. Και μου πρόσφερε το τί-μιο χέρι της.

«Δεν μπόρεσα ν' άρνηθώ την θαυμαστή αυτή παραχώρησι, γιατί εκτιμούσα βαδεια τη δίδα ντέ Σαπλέν. Να τ' όμολογήσω; Τη στιγμή αυτή μου φάνηκε πολύ φυσικό. Είχε όλο τον άλτρουιστικό ένθουσιασμό ενός ανθρώπου, που μεγάλωσε με την παράδοσι της άφιλοκερδείας και της τιμής. Τον άλλο μήνα παντρευθήκαμε».

Ανέλαβα με έξοι την φροντίδα για τα κτήματα της κ. ντέ Νεβέξ, κι έβρεθα να διπλοσάσω το εισόδημά τους με την άγρυπνη φροντίδα μου. Είχαμε έντυχιόμην, και ακόμα σχεδόν πλούσιου, όταν ή κατάχρησι του Παναμά κα-τέστρεψε τον πεθερό μου. Με την όρμητικό-τητα μιας νυχτός κυριεμένης από το πάθος για της μεγάλης βιομηχανικής εκμετάλλεως, στην έλλειψη των ίσχυουσών καταρθωμάτων, που δεν είναι πιά της ηλικίας του κόμης, ο κ. ντέ Σαπλέν πίστεψε σε μια κολοσιαία έπι-τυχία στην διάτρησι του Ισμού. Έλθε να μου πη τη συμφορά του, και ηλικιωμένος ως ήταν ο φτωχὸς κόμητας, έκλαψε με τη σκέψη πως αυτό το κτήμα που είχε ζωογονηθί με τη δρα-στηριότητά του, θα πουλιόταν σε άγοραστὸς άπληστους και χωρίς ένδιαφέρον για το σπίτι του.

Με λεπτότητα πολύ φυσική, ύστερα από τη δυστυχία μου, είχα δειλίσει να παντρευτώ χωρίς προίκα ή κ. ντέ Νεβέξ άφίκε στον πατέρα της της ύποθέσεως της.

«Όλα έπερε τότε να πουληθούν. Την ημέρα εκείνη, ή κ. ντέ Νεβέξ, μού-είπε: «Με την έγργασία σας και την έξυπνάδα σας, ξαναδημιουργήσατε την περιουσία μας. Είστε έλεύθερος να φύγετε από μένα. Πηγαί-νετε να δοκιμάσετε την τύχη σας, που θα σας χαμογελάσει άσφαλώς στις προσπάθειές σας».

«Όπως είκοσι χρόνια πίσω, απάντησα με τη σειρά μου:

— Ένας λόγος που δόθηκε δεν πέρνεται ποτέ πίσω. Μια καρδιά που προσφέρθηκε ποτέ δεν άπορρίπτεται. Είναι ή στιγμή που αγαπημέ-νη μου γυναικούλα, περισσότερη παρά ποτέ, μπορούμε να γίνουμε πλούσιοι με την άφοσίωσι και την άγάπη μας».

«... Αληθινά, ή κατάστασις ήταν άρκετά σκοτεινή, και δεν έβλεπα άλλο φῶς, από τον έρωτά μας. Ύστερα από σκέψη, ή κ. ντέ Νε-βέξ, μού έλε:

«Με την έγργασία σας και την έξυπνάδα σας, ξαναδημιουργήσατε την περιουσία μας. Είστε έλεύθερος να φύγετε από μένα. Πηγαί-νετε να δοκιμάσετε την τύχη σας, που θα σας χαμογελάσει άσφαλώς στις προσπάθειές σας».

«Όπως είκοσι χρόνια πίσω, απάντησα με τη σειρά μου:

— Ένας λόγος που δόθηκε δεν πέρνεται ποτέ πίσω. Μια καρδιά που προσφέρθηκε ποτέ δεν άπορρίπτεται. Είναι ή στιγμή που αγαπημέ-νη μου γυναικούλα, περισσότερη παρά ποτέ, μπορούμε να γίνουμε πλούσιοι με την άφοσίωσι και την άγάπη μας».

«... Αληθινά, ή κατάστασις ήταν άρκετά σκοτεινή, και δεν έβλεπα άλλο φῶς, από τον έρωτά μας. Ύστερα από σκέψη, ή κ. ντέ Νε-βέξ, μού έλε:



βέξ, μού έλε:

«Δεν πιστεύω να σας άρέσει να δώσετε πόλη την άπόδειξι της φτώχειας μας. Μαζί χωρίς άμφοβολία να δεχθήτε καμιά έπιση-σας δίνεται περισσότερο για τ' όνομα κι παρά στην ικανότητά σας. Εάν θέλετε να άκούσετε, παρατηρήτε από την διεύθυνση που διωκτικού συμβουλίου, και ές μινισ-την έξοχή. Σας μένει το Λάν Μόρ. Άρα, έγρήσομε μόνοι μας το μικρό αυτό κτήμα, έξήσομε από τα προϊόντα του, καθώς κι ημ-κοί. Αισθάνομαι την κλίσι της Μαρκε-τουανέτας για τις βουκές. Θα φανταστώ, θα έπιβλέπετε το έργο μου, θα φρονί-τε τις τιμές. Και στις στιγμές της στε-σεώς μας, θα διαβάσετε τη μικρή έκδο-ση των Μάλκολμ, που είχε έλπίσει μυστικά πού θα μετακομίσουμε στον παρηγόρη. Θα έλ-θω να σας άκούω, έκει, έπάνω και με-λέπω την θάλασσα και την παραλία της χώρας».

«Εί λοιπόν, κύριοι μου, έδώμα άμφο-πράξι, το άπλό αυτό πρόγραμμα με μια έπι-νή που μάς έδωσε μια τόσο μεγάλη δύνα-μη που τρομάζουμε σήμερα το θάνατο και ή-λουμε να διαωσιόσουμε τη ζωή μας».

«Και πιστέψτε με, δεν είναι μοναδικό μύ-μενο. Υπάρχει ακόμα στο έδαφος της πα-μας πατρίδος ένας άριθμός από άρκετους που προτιμούν την άγνοισή ενήσια σε ρι-χιδό σπατάλα τους, από της δοσολογίας της ριχίσεως μάς πολιτισμένης ζωής».

«Όταν άποχωρητούσαμε τους ένοχους και ή γαλότσες του κ. ντέ Νεβέξ, ημ-κοί, έλθω να σας άκούω, έκει, έπάνω και με-λέπω την θάλασσα και την παραλία της χώρας».

«Όταν άποχωρητούσαμε τους ένοχους και ή γαλότσες του κ. ντέ Νεβέξ, ημ-κοί, έλθω να σας άκούω, έκει, έπάνω και με-λέπω την θάλασσα και την παραλία της χώρας».

«Όταν άποχωρητούσαμε τους ένοχους και ή γαλότσες του κ. ντέ Νεβέξ, ημ-κοί, έλθω να σας άκούω, έκει, έπάνω και με-λέπω την θάλασσα και την παραλία της χώρας».

«Όταν άποχωρητούσαμε τους ένοχους και ή γαλότσες του κ. ντέ Νεβέξ, ημ-κοί, έλθω να σας άκούω, έκει, έπάνω και με-λέπω την θάλασσα και την παραλία της χώρας».

«Όταν άποχωρητούσαμε τους ένοχους και ή γαλότσες του κ. ντέ Νεβέξ, ημ-κοί, έλθω να σας άκούω, έκει, έπάνω και με-λέπω την θάλασσα και την παραλία της χώρας».

«Όταν άποχωρητούσαμε τους ένοχους και ή γαλότσες του κ. ντέ Νεβέξ, ημ-κοί, έλθω να σας άκούω, έκει, έπάνω και με-λέπω την θάλασσα και την παραλία της χώρας».

«Όταν άποχωρητούσαμε τους ένοχους και ή γαλότσες του κ. ντέ Νεβέξ, ημ-κοί, έλθω να σας άκούω, έκει, έπάνω και με-λέπω την θάλασσα και την παραλία της χώρας».

«Όταν άποχωρητούσαμε τους ένοχους και ή γαλότσες του κ. ντέ Νεβέξ, ημ-κοί, έλθω να σας άκούω, έκει, έπάνω και με-λέπω την θάλασσα και την παραλία της χώρας».

«Όταν άποχωρητούσαμε τους ένοχους και ή γαλότσες του κ. ντέ Νεβέξ, ημ-κοί, έλθω να σας άκούω, έκει, έπάνω και με-λέπω την θάλασσα και την παραλία της χώρας».

ΟΙ ΚΛΑΒΟΙ ΤΟ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ

Ένα μοντέρνο μυθιστόρημα παρμένο απ' τη ζωή των κινηματογραφικών άστέρων

[Τὸ πρὸηγούμενο. — Ο

Άγγλος κινηματογραφικὸς συγγραφεὺς Μάλκολμ Άλιστερ βρίσκεται στο Χόλ-λυουιντ, όπου τον προσεκάλεσε ή «Πα-ραμούντ» για να γράφει ένα σενάριο αντί κολοσιαιῶς άμφοβίης. Αλλά το έργο του δεν εκρίθη κατάλληλο και ο νεαρός Άγ-γλος είναι άποχωρημένος να γυρίσει αδό-ξως στην Άγγλία. Στο Χόλλυουιντ έχει γνωρίσει με μια νεαρή και μυστηριώδη άρρωστη, που έφράζεται στο έστιατόριον «Μονπαρνάζ» ως πολιτρία σιγαρέττων».

(Η συνέχεια).

— Γιατί σήμερα το βράδυ; ερώτησε πάλι ή γυναίκα με το χλωμό πρόσωπο.

— Το βράδυ δεν είναι καθόλου κατάλληλη ώρα για σένα ως ότου δυναμώσεις όλίγο. Θά ήλπιζε και δε θα μπορούσε να κοιμηθής τη νύ-χτα. Έκτός όμως απ' αυτό, φαντάζομαι πως ή Λαίδη Γκαίτς θάνα το βράδυ με τον άνε-μό της των Μάλκολμ και φοβάμαι πως δεν θέρεσε να καταλήγει τίποτε αυτός, γιατί ά-σφαλώς θα μάς κατηγορήσει στη θεία του.

— Καλά. Άφού τότε, μοιραϊόρισε εκείνη.

...

Ο Μάλκολμ ήθελε νωρίς το μεσημέρι στο «Μονπαρνάζ» και πήγε κατ' ευθείαν στο τρα-πέζι του. Ήταν τρομερά ταραχμένος γιατί έρ-χόταν από το σπντίτιό όπου είχαν τσωνγκρί-σε με τον Κέβλιν. Περίηκτος όπως ήταν εί-χε ζητήσει από τον διευθυντή της «Παραμ-ούντ» να άναρμόσει το συμβόλαιό του, και έ-κείνος χωρίς αντίρρησι παραδέχτηκε άμέσως την πρότασι του νεαρού Άγγλου. Αυτό κατέ-πληξε τον Μάλκολμ που είχε έλπίσει μυστικά ότι ο Κέβλιν μπόλυνε κι' ότι θ' αναγκαζό-τανε στο τέλος να άποχωρήσει ή να έλθη σ' ένα συμβόλαιό με τον συγγραφέα. Και τώρα ο Μάλκολμ έβλεπε να διαφεύδονταν όλες ή έλ-πίδες του, κι άντιλαμβανότανε πόσο λίγη ση-μασία του έδιναν οι βιομήχανοι αυτού του κινη-ματογράφου.

Είνα αλήθεια πως τον είχαν προσεκάλεσι από την Άγγλία εις την Καλιφόρνια. Είχαν θέσει στην διάθεσί του μια θαυμασία βίλλα για να γράφει το σενάριο, κι' είχαν όργανώσει με τελεστές θυσίες ένα καταρράκτη διαφη-μίας για να οκλαμάρουν αυτόν και το έργο του. Και τώρα δεχότανε με τόση άταραξία να πῶν χιμνές όλες αυτές ή προστάσεις κι' όλα αυτά να έξοδα. Περιέργοι άνθρωποι αυτοί οι άρρωστες της βιομηχανίας του κινηματογράφου! Έξω φανόν ο Μάλκολμ είχε πῶν με συμβό-λαιό των διηγήσων του. Αυτός τον πληροφορή-σε πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Κι' αλ-λ, μεγαλύτεροι συγγραφείς, είχαν έλθει στο Χόλλυουιντ κι' είχαν πάθει ό,τι κι' αυτός. Μά είχαν φροντίσει, να έξασφαλίσουν στα συμβό-λαιά τους ένα άορισμένο ποσό, είτε έπετύχαναν είτε όχι. Ο Μάλκολμ όμως είχε τόσο κολακεύ-θι από την προσέκλησι της «Παραμούντ», κι' ήταν άλλοτε τόσο άπειρος άκούσι, ώστε υπέ-γινε άπλως το έγγραφο που έτοιμασαν αυτοί χωρίς να συμβουλευθί κανένα διηγόρο, προ-πο μὴν απ' την Άγγλία. Και τώρα ήταν πῶν άγῶ.

Πηγαίνοντας στο ρεστοράν ο Μάλκολμ αι-σθανόταν την άγρια έπιθυμία να σπρώξῃ, να πτασθί και να κακομεταχειρισθί διον τον κό-σμο, στη θεία όμως ενός προσώπου ντυμένου σε πῶνίνο σατέν όλος ο θυμός του έξατμί-ζε με τα μάτια μου», μοιραϊόρισε άκούσι ή γυναίκα.

Το κορίτσι πλησίασε το τραπέζι του, προτεί-νοντάς του ένα κομμάτι με τις καλύτερες μά-ρες πούχων και σιγαρέττων.

— Νίμα! το έλε μ' ένα φιλικό χαμόγελο που άνασταύσε τον Μάλκολμ. Πως σας φαί-νεται; «Ρωστένη απ' ό,τι μπορώ να εκφράσω, άνηλπρε εκείνος ζωνόρ».

«Εν τῷ μεταξύ ή μίς Σμιθ είχε άπομακρυνθί απ' το τραπέζι του σοβαρό κυρίου που άνη-θκε να δεχθί ρέστα από ένα χαρτονόμισμα πέντε δολαρίων που της είχε δώσει. Το φλο-γερό βλέμμα του Μάλκολμ, σάν ν' άγνισσε τον γυμνό όμο της, την έκαμε να στρέψῃ το κε-

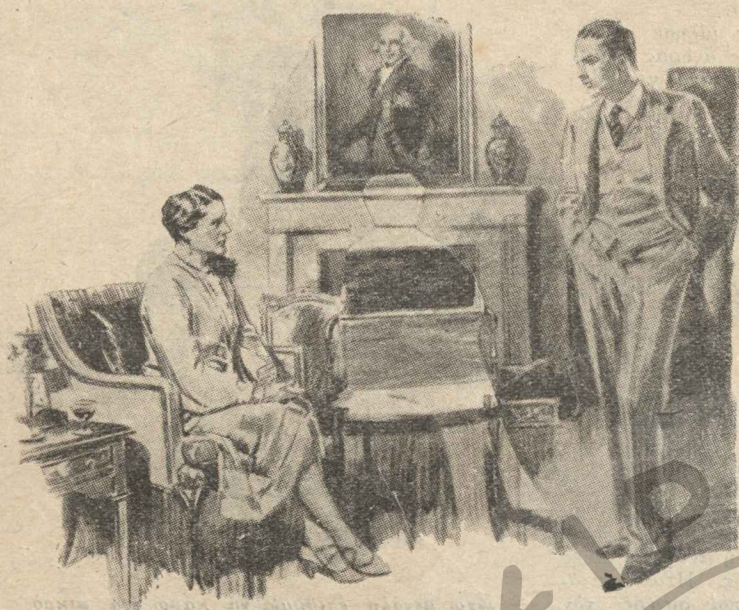
— Ένωσ το κοστούμι μου φυσικά, έσπευσε να εξηγήσει αυτή.

— Ω, φυσικά! συνεπλήρωσε σοβαρά ο Μάλκολμ. Είστε, το κοστούμι σας ή θ ε λ α ν ά π ω, είναι όραιοτερο απ' ό,τι μπορούσα να φαντασθώ.

— Σας ευχαριστώ, έλε ή νέα ένῷ κρατούσε τα τσιγάρα μπροστά στο Μάλκολμ για να δια-λέξῃ. Έλπίζω ότι θα μπορέσω να έγργασθώ και ότι ο κύριος Πιέρ θα θέληση να με κρα-τήσει.

— Ω, θα μπορέσετε χωρίς άλλο. Μη φοβά-στε, έπροσέφησε ο Μάλκολμ.

Έκείνο που άρχισε να φοβάται τώρα ο Μάλ-κολμ, ήταν ή μεγάλη έπιτυχία της μίς Σμιθ. Όλοι οι πελάτα κύτταζαν έκστατικά την νέα με τα θαυμάσια κοκκινόξανθα μαλλιά. Και ή άλλη πολιτρία ήτανε μια χαρτωμένη κοπέλλα, αλ-λά ή μίς Σμιθ ήτανε άναμφοβήτητα μια ξε-χωριστή καλλονή. Όταν ή μίς Σμιθ άπεμα-



Είχαν γίνει σάν παλιοί φίλοι: μίλησαν πολύ για το «Μονπαρνάζ», και για το «Χόλλυουιντ», και για τον ίδιο τον Μάρκο Λοπέξ.

κνήθη για να πουλήση και σε άλλους πελά-τες τα σιγαρέττα της, πλησίασε στο τραπέζι του Μάλκολμ ο Πιέρ.

— Πρέπει να σας ευχαριστήσω, κύριε Ά-λιστερ. Η προστασίωσή σας πῶν πολύ καλά και δεν θα παραστή άνάγκη να έπιβληθίτε σεις σε έξοδα γι' αυτήν. Έλπίζω ότι θα κε-ρίδη ό,τι της χρειάζεται. Αν ήθελε μάλιστα, θα μπορούσε να κερδίση πῶν πολλά. Δεν νο-μίζετε;

Ένῷ έλεγε αυτά ο Πιέρ παρακλυνότανε με το βλέμμα τη νεαρή πολιτρία που βρισκό-τανε τώρα μπρὸς σ' ένα άλλο τραπέζι. Ένας σοβαρός κύριος διάλεγε ποισία κυττάζοντάς την έρευνώντας από πάνω δε κάτω. Αυτό δεν διεφύγε τον Μάλκολμ ο όποιος, θυμωμένος και στενοχωρημένος όπως ήταν με το έπι-σόδιο της «Παραμούντ», αισθάνθηκε την τρελή επιθυμία να μπατίσει τον περίεργο έ-κείνο κύριο, αν μπορούσε.

Φυσικά, έκανε μόνο ένα αδιόρατο μορμασμό, μοιραϊόροντας: «Αιόβολο! φοβόμην πως θ' άγασθω αυτό το κορίτσι! Και ή περιστασι δεν είναι καθόλου κατάλληλη. Σε λίγο όλοι το Χόλ-λυουιντ θα έξερη πως άπέτυχα. Και δε θάμα σε θεί να κάνω τίποτα γι' αυτήν».

Εν τῷ μεταξύ ή μίς Σμιθ είχε άπομακρυνθί απ' το τραπέζι του σοβαρό κυρίου που άνη-θκε να δεχθί ρέστα από ένα χαρτονόμισμα πέντε δολαρίων που της είχε δώσει. Το φλο-γερό βλέμμα του Μάλκολμ, σάν ν' άγνισσε τον γυμνό όμο της, την έκαμε να στρέψῃ το κε-

φάλι της πρὸς το μέρος του, να του οίξῃ μια γοήγορη ματιά, ένῷ στο πρόσωπό της χάραζε ένα αδιόρατο χαμόγελο που δεν πρόσθεσε καν να φανή γιανί, ξαφνικά, το βλέμμα της στρά-φηκε αλλού.

Η έκφρασις της νεαρῆς γυναικας ήταν τόσο περίεργη που ο Μάλκολμ έστρεψε γύρω του μηχανικά το κεφάλι αναζητώντας το πρόσωπο του όποιου ή παρουσία είχε πνίξει το χαμόγελό της και την είχε κάνει τόσο ψυχρή.

Κι' είδε τον Μάρκο Λοπέξ που έφθανε εκεί-νη την στιγμή.

Ο Μάλκολμ θυμήθηκε το βλέμμα της Λαί-δης Γκαίτς όταν είδε για πρώτη φορά τον Άργεντινό αυτό. Το βλέμμα όπως της μίς Σμιθ τώρα ήταν τόσο διάφορο! Στα μάτια της γοηῶς θείας του υπήρχε τότε άπορρίπτετος θαυμασμός. Ένῷ στη νεαρή γυναίκα πρόσθε-σε να δῇ μια άστρατη δυναρσεκσία, ίσως έπὸς και μίσους.

Αυτή ή άπορία τον έθα-σάναζε: ήτανε άραγε βλέμ-ματα μίσους; Δεν μπορού-σε να το βεβαιώση άπο-λύτως. Όποιοδήποτε είχε άντιληφθί την αδιόρατη συγκίνησι που θέλησε άμέ-σως να κινή ή μυστηρι-ώδης άγνωστη.

Έξαφνα απ' το μυαλό του Μάλκολμ πέρασε μια σκέψη: Μήπως ο υ τ η είναι ή ατία που την κάνει να θέλῃ να είναι στο «Μονπαρνάζ»; Μήπως ή Μίς Σμιθ ήλθε για να βο-σκεται κοντά στον Λοπέξ;

Η σκέψις αυτή τον ά-νησάχνισε, και του έφερε το αμα στο κεφάλι. Δεν μπορούσε να βγάλῃ απ' το μυαλό του, την εικόνα της άγνωστης, ένῷ ο Λοπέξ, φανερινικά, τουλάχιστο, δεν έδινε καμιά προσοχή στην παρουσία της βιομη-χανικής πολιτρίας από ρεστορί-ων. Τόσον μάλιστα λίγο ένδιαφέρον έδειξε γι' αὐ-τήν ο χοροδιδάσκαλος, όποτε εκείνη την ημέρα έζητησε την άδεια από τον Πιέρ να φύγῃ λίγο έννοίτερα από την τακτική του ώρα.

VII
Η ΠΥΘΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΠΛΟ

Ενώ ο Μάρκο Λοπέξ διευθυνότανε στο «Μονπαρνάζ» μέσα στο φθινό Άλλά κομψή αυτοκρατική του χαμογελοῦσε σκεπτόμενος της ματιῶς που τουχε οίξει εκείνη τη μέρα ο Μάλ-κολμ. Άλιστερ. Φανταζότανε άρα γε ο νεαρός συγγραφεὺς το ένδιαφέρον που έδειχνε ή θεία του για το νεαρό χοροδιδάσκαλο;

Φυσικά, ο Μάρκο Λοπέξ είχε παρατηρήσει στο «Μονπαρνάζ» τη νέα πολιτρία με τη φα-ταχτεή δημοσία και τα έκκρατικά μάτια. Οίτε το διεφύγε ή συγκίνησι που αισθάνθηκε ή νέα γυναίκα όταν αυτός πρωτομήκε. Βέ-βαια αν έπορεύετο για πελάτιδα, ο Μάρκο θα έσπευδε άμέσως να την προσκαλέσῃ σ' ένα γύρο. Αυτό άλλως τε ήταν ή δουλειά του. Μά αυτή ήταν άπλως μια υπάλληλος και ή φυσιο-γνωμία της του ήταν τελείως άγνωστη.

Μόλις έφθασε στο άριστοκρατικό ξενοδο-χείο και τον άνηγελαν, ή Λαίδη Γκαίτς τον προσκάλεσε τηλεφωνικῶς στα διαμερίσματα που ζούσανε.

Η Λαίδη τον περίμενε ήδη και σιωπῶνθε να τον ύποδεχθί.

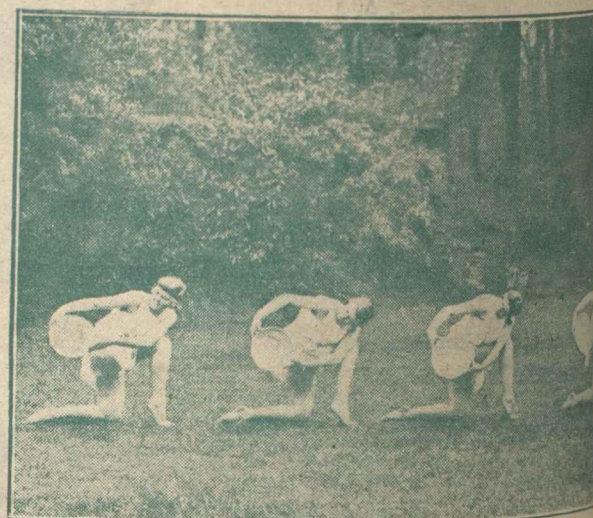
— Μη άνησιχείτε για μένα, αγαπητή κυρία, έλε ο Λοπέξ, με τη λεπτή φωνή που ή θεία του συγγραφέως έφίσεσε τόσο γοητευτική. Σε λίγα λεπτά είχαν γίνει σάν παλιοί φίλοι.



Μία ωραία στάσις τῆς φημισμένης χορευτρίας 'Οντίκ. Κίντσελ, ἡ ὁποία ὑποστηρίζει ὅτι τὸ ρίψιμο τοῦ τόξου εἶναι ἡ ἀρίστη γυμναστική διὰ τὴν πλαστικὴν ἁρμονίαν τοῦ σώματος.



Τὰ ἄμερικανικὸν ὑπερωκεάνειο «Φλωρίδα» ἐξεῖλκται «τερραίν» γιὰ χορὸ, δρομὴν καὶ νεαρὰς ἐπιβάτιδες ἐσημείωσαν ἓνα αὐτοσχέδιο μπαλέτο. Οἱ ἄλλοι ἐπιβάται καὶ τὸ πλήρωμα παρακολουθοῦν μὲ ἐνθουσιασμό τὴν παράστασι.



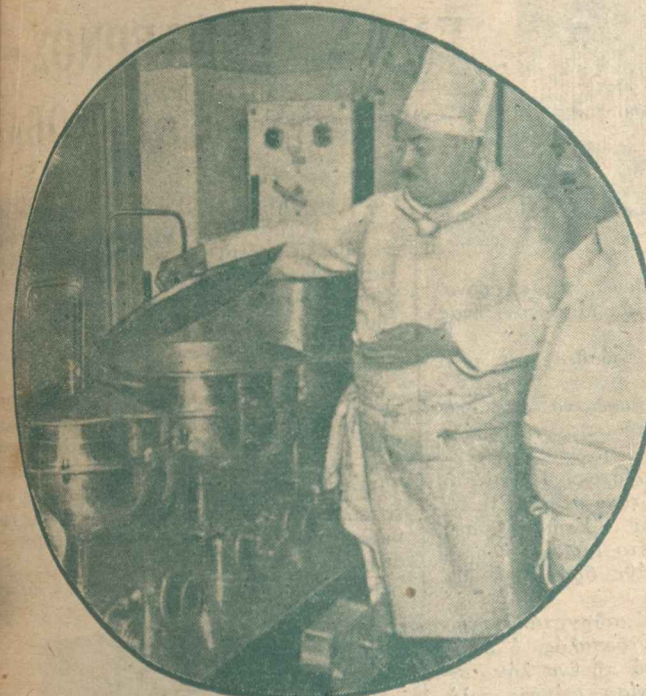
Πλαστικοὶ χοροὶ ἐλληνικῆς ἐμπνεύσεως στὸ πέραν ἁγγλικὸν ἀριστοκρατικὸν Πύργον.



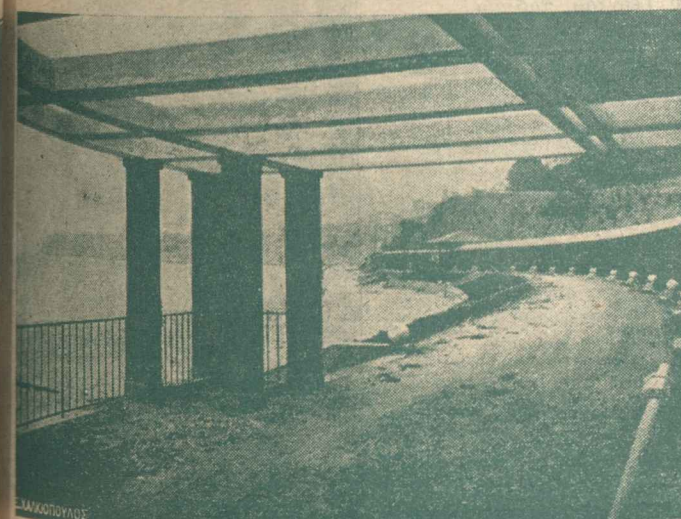
Ἐνας Γερμανὸς γέρον, προικισμένος μὲ μαγνητικὴν δύναμιν, θεραπεύει διαφόρους ἀσθενεῖας δι' ἀπλῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν του. Μία ἀσθενὴς ἀναμένει γονατιστὴ τὴν ἰδρυαίαν.



Ἡ παρέλασις μιᾶς θρησκευτικῆς λιτανείας ἐν Ἰαπωνίᾳ. Τὰ εἶδη εἶναι ὅτι οἱ λαμβάνοντες εἰς αὐτὴν μέρος φέρουν ἀρχαῖα ὅπλα.



Οἱ ηλεκτρικοὶ «τεντερεδέες» τοῦ νέου παρισινοῦ ἐστιατορίου, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγράψαμεν στὸ προηγούμενον φύλλον μας.



Τὸ Μόντε-Ράρλο ἀνακαινίζεται καὶ αὐτό. Ἐτοιμάσθηκε μιά νέα θαυμασιὰ «πλάς», ἡ ὁποία θὰ τεθῇ προσεχῶς στὴν διάθεσιν τοῦ κοινού. Ἐσοίχισε δέκα ἑκατομμύρια φράγκα.



Ἡ Γερμανία χρησιμοποιοῦνται πολὺ αὐτὰ τὰ τετράγωνα «ταμπουρέ». Τὰ τεθὸν πλάι-πλάι ἑξ' αὐτὰ, ἀπαρτίζουν ἓνα θαυμάσιο ντιβάνι.



Κατὰ τὰς τελευταίας δογίας τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως τῆς Βαρκελώνης ἰδιαίτερα ἐντύπωσιν ἔκαμαν ἡ σεβιλλιάνικες αὐτὲς ὁμαδες μὲ τῆς ὡραίας ἰσπανίδες χορεύτριες.



Ὁ παγκοσμίου φήμης μοντέρνος ἰατρὸς Γουλιέλμος Φουζίτα εἰς τὴν λουξεμβούργου Νισβίλλ μετὰ τὴν γαλλίδα σύζυγόν του.



Η ταινία αυτή της κινηματογραφικής εταιρίας «Σουπερ-Φόλι», εισηγομένη από τον Μάξ Όμπαλ. Τους κυριότερους ρόλους παίζουν ο Χάρον Λίντνερ (Τεοντόρ Μερσμπόν), η Βιβιάν Ζίφον (Ιβέτ Γκρανιέ), η Λύα Έν-μπεσσόν (Νικόλ), και ο Έρμαν Πίσα (Κορνέλιους Μπαρόν).

Η υπόθεσις έχει ως εξής: Σε μία μικρή επαρχιακή πόλη, της οποίας την γαλήνη και την ησυχία δεν μπορούσε να ταράξει τίποτε, είχε ανθίσει ένα γλυκό ειδύλλιο μεταξύ του Τεοντόρ Μερσμπόν και της Νικόλ Μπαρόν.

Ο Τεοντόρ ήταν ένας φτωχός καθηγητάκος του γυμνασίου θηλέων, ο οποίος δεν είχε μεγάλη επιβολή στην μαθητεία του. Είχε διακρίνει, ανάμεσα στον όμοιο θύλο που τον έκρινε, μία χαριτωμένη νέα η οποία έμοιαζε μ' ένα ρόδο που όλα τα φύλλα του ήταν ξανθά.

Επρόκειτο για την Νικόλ Κορνέλιους Μπαρόν, του δημοτικού συμβούλου. Για να πούμε την αλήθεια, η νέα είχε κάνει το πρώτο βήμα, γιατί ο Τεοντόρ δεν ήξερε τίποτα από την ζωή, και έτσι ήξερε από τον έρωτα, το είχε μάθει στα βιβλία.

Δεν θα τολμούσε ποτέ ν' απευθύνει πρώτος ένα κολλημένο σε κάποια νέα και μάλιστα να ντύσει τον δειλόν που δεν έδινε καμιά προσοχή στο γυναικείο φύλο, γιατί ντυνότανε ατημέλητα σαν ένας ποιητής.

Εν τούτοις δεν ήτανε βίως διόλου ασυγκίνητος εις τας ένδειξεις φιλίας που του έδιναν στην οικογένεια Μπαρόν, και μάλιστα, ο Τεοντόρ άπεφάνε να ζητήσει από τον δημοτικό σύμβουλο το χέρι της κόρης του.

Ο κ. Μπαρόν, ο οποίος περιμενε την απάντησι του καθηγητού από πολλόν, πήρε ως τόσο ένα ύψος εκπλήξεως για τον τύπο και ένωσε την άγκαλιά του στον μέλλοντα γαμβρό του δίνοντάς του αυτό που ζητούσε.

Ήτανε πραγματικώς ευτυχής και δεν έμενε πια τώρα παρά να διορίση η ήμερομηνία του γάμου.

Έκαναν πολλά σχέδια: δεν μπορούσαν να πάρουν άποφάσι εκείνη την ήμερα, άλλ' όπωσδήποτε είχαν μείνει σύμφωνοι ότι ο γάμος θα έγινε προσεχώς.

Ο Τεοντόρ επέστρεψε στο λύκειο, με την καρδιά πλημμυρισμένη χαρά.

Μόλις έφθασε του έδωσαν ένα τηλεγράφημα: και το τηλεγράφημα αυτό έλεγε τα εξής:

«Με λύπη άγγέλλομεν θάνατον, κατόπιν δυστυχίματος, εξαδέλφου Έννές, διευθυντού μουσικής χόλλ. Παρουσία σας απαραίτητος δι' άποσφράγιον διαθήκης.

Μουσιέ, συμβολαιογράφος.

Ο καθηγητής δεν μπορούσε να διστάση. Έπρεπε να πάη να ιδή τον συμβολαιογράφο άμέσως. Και ο Τεοντόρ ζήτησε από τον διευθυντή του την άδεια ν' άναχωρήση.

Ο συμβολαιογράφος Αύγουστος Μουσιέ, ύπεδέχθη τον Τεοντόρ με όλον το σεβας το όποιον όφείλεται εις ένα σπουδαίο πελάτη. Δεν έχασε τον καιρό του κλαίοντάς τον θάνατό του κ. Έννές, και μάλιστα άμέσως στην οσία του ζήτηματος.

Άγαπητέ κύριε Μερσμπόν, είστε ο μόνος κληρονόμος του εξαδέλφου σας, μ' ένα δρον.

— Ποιόν; ρώτησε ο Τεοντόρ, ο οποίος ήχισε ήδη ν' άνησυχά.

— Με τον δρον ν' αναλάβετε την διεύθυνσι του «Έδενα», του μουσικού χόλλ του κ. Έννές, χωρίς να το αλλάξετε.

— Διαβολή! φώναξε ο Τεοντόρ, δεν βλέπω τον έαυτό μου κατάλληλο για την διεύθυνσι του μουσικού χόλλ.

— Έχετε μίαν εβδομάδα για να δεχθήτε ή ν' άρνηθήτε, είπε ο συμβολαιογράφος.

— Και τί θα συμβή αν άρνηθώ; ρώτησε ο

Τεοντόρ.

— Έν περιπτώσει άρνήσεως, θα κληρονομήση στη θέση σας ο κ. Τομάς Μπαρόν, ένας φίλος του μακαρίτη.

Και ο συμβολαιογράφος επρόσθεσε, σε τόνο πονηρό:

— Έάν το επιθυμήτε μισώ να σας δείξω το κατάστημα, είναι το πολυτελέστερο που υπάρχει.

Ο Τεοντόρ δέχθηκε εύχαρίστως. Πήγε στο μουσικό χόλλ, το όποιον ήτανε πραγματικώς το όμορφότερο του Παρισιού. Έφθασε στο «Έδενα» την ώρα που έδιδετο μία μεγάλη επθεώρησις που έπαλζετο κάθε βράδυ με μεγάλη επιτυχία.

Μαντεύει δεθαίως ότι ο καθηγητάκος του λύκειου θηλέων, άνθρωπος ντροπαλός, ο οποίος δεν είχε μπορούσε ποτέ να πη ένα λόγο σε μία γυναίκα χωρίς να κοκκινίση, φάνηκε πολύ άνησυχός και αστασιμένος μισοστά στον διάσο των χορευτριών, οι όποιες τον ύπεδέχθησαν.

Στην αρχή τρώμαξε από την άσυνήθιστη γι' αυτόν ατμόσφαιρα, που ήτανε καμιά κομψότητα μουσική, από φως και από γυναίκες μισοντυμένες. Άλλά η έκπληξις του Τεοντόρ, πράγμα παράξενο, δεν βάσταξε πολύ. Αυτός ο όποιος δεν είχε φύγει ποτέ από την μικρή του πόλη, είδισε έξωθεν πολύ θέληγτρο στο βασίλειο αυτό της φαντασίας, το όποιον τον περιέβαλλε με σεβας, γιατί η άριστες ήξευραν ήδη ότι θα γινότανε ο διευθυντής του «Έδενα».

Ο Τεοντόρ είχε έσθε νηπιένος σαν επαρχιώτης καθηγητάκος, χωρίς καμιά κομψότητα, άλλα το φτωχικό και ατημέλητο αυτό ντύσιμο έκρυβε έναν νέο άνδρα, γερό, και ο οποίος είχε όμοια χαρακτηριστικά.

Αυτό άκριβώς δεν διέφυγε την προσοχή του άστρου του θέατρου, της Ιβέτ Γκρανιέ, που έσκέπτετο το προσεχές συμβόλαιο που θα υπέγραφε με τον νέο διευθυντή. Ήτανε γι' αυτήν μία έκτακτη ευκαιρία να έπιτυχη αύθησι του μισθού της: Αυτή την σκέψιν δεν την έκαμε όμως μόνον αυτή.

Η χορευτριάς έβλεπαν τον Τεοντόρ με το ίδιο ενδιαφέρον και με τον ίδιο σκοπό. Όλες τον γλυκοτύταζαν και τον έκαναν κόρτε, και ο Τεοντόρ Μερσμπόν έπαινε τώρα ύψος πασά που βρισκεται μέσα στο χαρέμι του. Τά είχε χάσει δόξα, νόμιζε ότι άνειοιότανε, πήγαινε από την μία στην άλλη μαθαίνοντας γρήγορα το έπαιγνελια του διευθυντού.

Την έποιούνη, αντί να έπιστρέψη στο λύκειο όπου έδίδασκε, έμεινε στην μεγάλη πόλη και ήσχολήθη με τα νέα του καθηκοντα διευθυντού. Έν πρώτους πήγε σ' ένα μεγάλο οράφτη και παράγγειλε θανιάσια και κομψότατα κοστούμια, που τον έκαναν άλλον άνθρωπο.

Ο φτωχός ντροπαλός και επαρχιώτης νέος είχε γίνει, σε λίγες μέρες, ένας μοντέρνος Καζανόβας.

Η είδησις της μεταμορφώσεως ταύτης διεδόθη γρήγορα εις την μικρή πόλη, όπου κατοικούσε ο Κορνέλιους Μπαρόν, και πρόπει να διολογήσονται ότι ο δημοτικός σύμβουλος είχε χάσει τη χαρά του. Μία μαύρη λήθη βάσινε στο σπίτι που άνηχούσε άλλοτε από γέλοιο.

Η Νικόλ έκλεισε την χαμένη ευτυχία της, και οι γονείς της δεν ήξευραν τί να κάνουν βλέποντας την απελπισία της.

Η κ. Μπαρόν, η γυναίκα του δημοτικού συμβούλου, του κάκον προσπαθούσε να εθρή φάμακο για την απελπισία της κόρης της. Έπαι τέλους νόμιζε ότι είχε εθρει το φάρμακο αυτό.

Μία βραδιά έλπε στον άντρα της:

— Άπό σένα εξαρτάται να σώσης την κόρη σου: πρέπει να πης στην προτείνουσα και να φέρης πίσω τον Τεοντόρ αυτόν, τον άστατο μνηστήρα.

Ο σύμβουλος έφερε μερικώς δυσκολίες για

ΕΝΑΣ ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΚΑΖΑΝΟΒΑΣ

τον τύπο, ήτανε όμως πολύ εύστοχος και γαίνε στην προτείνουσα, η οποία είχε άποψη ότι τα τρελλά χρόνια της νεότητος του, που σιάσθηκε στο «Έδενα» σαν πραγματικός τζέες, έξχασας ήδη τον σκοπό της ζωής του.

Στην Ιβέτ Γκρανιέ, ο σύμβουλος δεν να εθρη μία άνέλπιστη ύποπτη.

Η καλλιτέχνης, η όποια είχε άποψη ότι από άλλη στην καρδιά του Τεοντόρ παθούσε να τον κάνει ν' άφρη την ζωή του μουσικού χόλλ: προσέλασε σιωπηλά τον Τεοντόρ και του μέλλοντος παθούσε να έστειλε ένα τηλεγράφημα στην Νικόλ, βουλεύοντάς την να έλθη να πιάσει άγαπούσε.

Η Νικόλ δεν περιμενε να της έλθουν

είνα intimes άπολαυστικές στιγμές.

Δεν ν' άκούσε ποτέ απ' αυτήν όμοιες τετριμένες, κοινά θέματα και γι' ένα μόνο λόγο: ποτέ δεν έβλεπε της στιγμές να φεύγουν γρήγορα όπως φεύγει κάθε τι πραγματικά όμοιο.

Λένε πάντα πως ένα όμορφο περιβάλλον έλπιεί εύχρηστα τον άνθρωπο, και ποτέ δεν έβλεπε να καταλάβω πόσο μεγάλη ήτανε αυτή η αλήθεια πριν βρεθώ σ' αυτό το περιβάλλον.

Μα συνέθηκε πολλές φορές να πάω στο γυμναστήριο, να πη στην ψυχή μου, να καταλάβω την χαρά της γαλήνης και χωρίς να καταλάβω από έφραγα από κεί το περιβάλλον είχε έλπιεί της θαυματουργής γοητείας του. Έφραγα άπολαύσε μία άπέραντη γαλήνη, ένα άσπρη υπερκόσμο που μ' έκανε να αίσθανομαι την ψυχή μου έλαφριά σαν να είχε πετάξει σε άλγες σφαίρες μακριά από κάθε γήινη πείρα.

Η σιγαλή αυτές φεύγουν, έρχεται το άναπαύσιμο έξουμια που μ' έξαναφέρει στην πραγματικότητα, με όσο άπότομο κ' αν είναι αυτό το έξουμια δεν μπορεί ποτέ να έπισυάση το σώς που χύνουν στην ψυχή αυτές η λίγες όμοιες στιγμές.

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Και αυτές έγιναν τα έγκαινα μ'ας πολύ παρμένο έκθεσε σε μία γυναι της Γαλλίας πρωτεύουσας. Το άξιολογώμενον αυτής της έκθεσε είναι ότι περιλαμβάνει έργα μόνον άρχαίων, μερικά των όποιων φυσικά είναι παλαιά, άλλα υπάρχουν μεταξύ αυτών και μερικά άριστογνήματα.

Η έκθεσις αυτή διοργανώθηκε διά φιλανθρωπικών σκοπόν υπό της γαλλίδος άριστοκράτους μαρκησίας ντε Λούντρε και του διευθυντού του Νοσοκομείου Άγίας Άννης Ιατρού κ. Μαρι, συγκεντρώνει πλήθος θεατών μεταξύ των όποιων υπάρχουν και άπειροι άγοραστάται.

Άλλο έκθεσε που συγκεντρώνει πολλόν κόσμο είναι η έκθεσις σκόλλων που ήρχισαν έλπίσι κατ' αυτές εις μίαν Κτηνιατρικήν Σχολήν και παρουσιάζει, ότι στανιώτερον έχει την έλπίση το γένος αυτό των τετραπόδων που θεωρούνται οι πλέον πιστοί φίλοι του ανθρώπου.

Πλήν όμως των ζωντανών αυτών έκθεμάτων η έκθεσις αυτή παρουσιάζει και θωρακίστα ταπεινά σκόλλων, γάτον, ως και πολύτιμα κολλία και σπάνια σκόλλων παλαιάς και μοντέρνας τεχνουργίας.

Η θεατική σάβον εκ παραλήλου ευρίσκει εις το ζενιθ της δόξης της, ως πλέον έξοχον άξιολογώμενον γεγονός σημειώνω την καλλιτεχνικήν εμφάνισιν της Άντας Ρομπινσόν, η όποια έχασε μίαν αλχησμόνητον καλλιτεχνικήν άπόλαυσιν εις το Παρίσιον κοινόν με το όμοιωτόν μεταέττο της.

Παρίσι, Ιούλιος

Vivian Gretor

Και αυτές έγιναν τα έγκαινα μ'ας πολύ παρμένο έκθεσε σε μία γυναι της Γαλλίας πρωτεύουσας. Το άξιολογώμενον αυτής της έκθεσε είναι ότι περιλαμβάνει έργα μόνον άρχαίων, μερικά των όποιων φυσικά είναι παλαιά, άλλα υπάρχουν μεταξύ αυτών και μερικά άριστογνήματα.

Η έκθεσις αυτή διοργανώθηκε διά φιλανθρωπικών σκοπόν υπό της γαλλίδος άριστοκράτους μαρκησίας ντε Λούντρε και του διευθυντού του Νοσοκομείου Άγίας Άννης Ιατρού κ. Μαρι, συγκεντρώνει πλήθος θεατών μεταξύ των όποιων υπάρχουν και άπειροι άγοραστάται.

Άλλο έκθεσε που συγκεντρώνει πολλόν κόσμο είναι η έκθεσις σκόλλων που ήρχισαν έλπίσι κατ' αυτές εις μίαν Κτηνιατρικήν Σχολήν και παρουσιάζει, ότι στανιώτερον έχει την έλπίση το γένος αυτό των τετραπόδων που θεωρούνται οι πλέον πιστοί φίλοι του ανθρώπου.

Πλήν όμως των ζωντανών αυτών έκθεμάτων η έκθεσις αυτή παρουσιάζει και θωρακίστα ταπεινά σκόλλων, γάτον, ως και πολύτιμα κολλία και σπάνια σκόλλων παλαιάς και μοντέρνας τεχνουργίας.

Η θεατική σάβον εκ παραλήλου ευρίσκει εις το ζενιθ της δόξης της, ως πλέον έξοχον άξιολογώμενον γεγονός σημειώνω την καλλιτεχνικήν εμφάνισιν της Άντας Ρομπινσόν, η όποια έχασε μίαν αλχησμόνητον καλλιτεχνικήν άπόλαυσιν εις το Παρίσιον κοινόν με το όμοιωτόν μεταέττο της.

Παρίσι, Ιούλιος

Vivian Gretor

δεν υπάρχει ίσως μεγαλύτερη ευτυχία από να μπορείς να είσαι άνθρωπος να είσαι μέσα σ' ένα όμορφο περιβάλλον, που να ξέρη πως είσαι όμορφο που τ' όνειρεύτανε.

Αυτό το σύλλογισμο έκανα της προάλλης έρχοντας από ένα φιλικό σπίτι, ένα σπίτι που έφραζε απ' όλα τα σπία των Άθηνων, και ήπριε που σ' έφραζε άδελφά στον

σάσθηκε στο «Έδενα» σαν πραγματικός τζέες, έξχασας ήδη τον σκοπό της ζωής του.

Ολα εκεί μέσα είναι τόσο άρμονικά, τόσο όμορφα που έξαιτούν τον κάθε άνθρωπο.

Η άποδοξίνα μία βασίλισσα παραμυθιού, μία έπαρξιν έξαιρετική, ένας τίπος ιδανικός που συμπληρώνει αυτή την έσας και χαρίζεις στους λίγους προνομιστούς που έχουν το χάρισμα να



είνα intimes άπολαυστικές στιγμές.

Δεν ν' άκούσε ποτέ απ' αυτήν όμοιες τετριμένες, κοινά θέματα και γι' ένα μόνο λόγο: ποτέ δεν έβλεπε της στιγμές να φεύγουν γρήγορα όπως φεύγει κάθε τι πραγματικά όμοιο.

Λένε πάντα πως ένα όμορφο περιβάλλον έλπιεί εύχρηστα τον άνθρωπο, και ποτέ δεν έβλεπε να καταλάβω πόσο μεγάλη ήτανε αυτή η αλήθεια πριν βρεθώ σ' αυτό το περιβάλλον.

Μα συνέθηκε πολλές φορές να πάω στο γυμναστήριο, να πη στην ψυχή μου, να καταλάβω την χαρά της γαλήνης και χωρίς να καταλάβω από έφραγα από κεί το περιβάλλον είχε έλπιεί της θαυματουργής γοητείας του. Έφραγα άπολαύσε μία άπέραντη γαλήνη, ένα άσπρη υπερκόσμο που μ' έκανε να αίσθανομαι την ψυχή μου έλαφριά σαν να είχε πετάξει σε άλγες σφαίρες μακριά από κάθε γήινη πείρα.

Η σιγαλή αυτές φεύγουν, έρχεται το άναπαύσιμο έξουμια που μ' έξαναφέρει στην πραγματικότητα, με όσο άπότομο κ' αν είναι αυτό το έξουμια δεν μπορεί ποτέ να έπισυάση το σώς που χύνουν στην ψυχή αυτές η λίγες όμοιες στιγμές.

Ε.

Και αυτές έγιναν τα έγκαινα μ'ας πολύ παρμένο έκθεσε σε μία γυναι της Γαλλίας πρωτεύουσας. Το άξιολογώμενον αυτής της έκθεσε είναι ότι περιλαμβάνει έργα μόνον άρχαίων, μερικά των όποιων φυσικά είναι παλαιά, άλλα υπάρχουν μεταξύ αυτών και μερικά άριστογνήματα.

Η έκθεσις αυτή διοργανώθηκε διά φιλανθρωπικών σκοπόν υπό της γαλλίδος άριστοκράτους μαρκησίας ντε Λούντρε και του διευθυντού του Νοσοκομείου Άγίας Άννης Ιατρού κ. Μαρι, συγκεντρώνει πλήθος θεατών μεταξύ των όποιων υπάρχουν και άπειροι άγοραστάται.

Άλλο έκθεσε που συγκεντρώνει πολλόν κόσμο είναι η έκθεσις σκόλλων που ήρχισαν έλπίσι κατ' αυτές εις μίαν Κτηνιατρικήν Σχολήν και παρουσιάζει, ότι στανιώτερον έχει την έλπίση το γένος αυτό των τετραπόδων που θεωρούνται οι πλέον πιστοί φίλοι του ανθρώπου.

Πλήν όμως των ζωντανών αυτών έκθεμάτων η έκθεσις αυτή παρουσιάζει και θωρακίστα ταπεινά σκόλλων, γάτον, ως και πολύτιμα κολλία και σπάνια σκόλλων παλαιάς και μοντέρνας τεχνουργίας.

Η θεατική σάβον εκ παραλήλου ευρίσκει εις το ζενιθ της δόξης της, ως πλέον έξοχον άξιολογώμενον γεγονός σημειώνω την καλλιτεχνικήν εμφάνισιν της Άντας Ρομπινσόν, η όποια έχασε μίαν αλχησμόνητον καλλιτεχνικήν άπόλαυσιν εις το Παρίσιον κοινόν με το όμοιωτόν μεταέττο της.

Παρίσι, Ιούλιος

Vivian Gretor

Και αυτές έγιναν τα έγκαινα μ'ας πολύ παρμένο έκθεσε σε μία γυναι της Γαλλίας πρωτεύουσας. Το άξιολογώμενον αυτής της έκθεσε είναι ότι περιλαμβάνει έργα μόνον άρχαίων, μερικά των όποιων φυσικά είναι παλαιά, άλλα υπάρχουν μεταξύ αυτών και μερικά άριστογνήματα.

Η έκθεσις αυτή διοργανώθηκε διά φιλανθρωπικών σκοπόν υπό της γαλλίδος άριστοκράτους μαρκησίας ντε Λούντρε και του διευθυντού του Νοσοκομείου Άγίας Άννης Ιατρού κ. Μαρι, συγκεντρώνει πλήθος θεατών μεταξύ των όποιων υπάρχουν και άπειροι άγοραστάται.

Άλλο έκθεσε που συγκεντρώνει πολλόν κόσμο είναι η έκθεσις σκόλλων που ήρχισαν έλπίσι κατ' αυτές εις μίαν Κτηνιατρικήν Σχολήν και παρουσιάζει, ότι στανιώτερον έχει την έλπίση το γένος αυτό των τετραπόδων που θεωρούνται οι πλέον πιστοί φίλοι του ανθρώπου.

Πλήν όμως των ζωντανών αυτών έκθεμάτων η έκθεσις αυτή παρουσιάζει και θωρακίστα ταπεινά σκόλλων, γάτον, ως και πολύτιμα κολλία και σπάνια σκόλλων παλαιάς και μοντέρνας τεχνουργίας.

Η θεατική σάβον εκ παραλήλου ευρίσκει εις το ζενιθ της δόξης της, ως πλέον έξοχον άξιολογώμενον γεγονός σημειώνω την καλλιτεχνικήν εμφάνισιν της Άντας Ρομπινσόν, η όποια έχασε μίαν αλχησμόνητον καλλιτεχνικήν άπόλαυσιν εις το Παρίσιον κοινόν με το όμοιωτόν μεταέττο της.

Παρίσι, Ιούλιος

Vivian Gretor

Και αυτές έγιναν τα έγκαινα μ'ας πολύ παρμένο έκθεσε σε μία γυναι της Γαλλίας πρωτεύουσας. Το άξιολογώμενον αυτής της έκθεσε είναι ότι περιλαμβάνει έργα μόνον άρχαίων, μερικά των όποιων φυσικά είναι παλαιά, άλλα υπάρχουν μεταξύ αυτών και μερικά άριστογνήματα.

Η έκθεσις αυτή διοργανώθηκε διά φιλανθρωπικών σκοπόν υπό της γαλλίδος άριστοκράτους μαρκησίας ντε Λούντρε και του διευθυντού του Νοσοκομείου Άγίας Άννης Ιατρού κ. Μαρι, συγκεντρώνει πλήθος θεατών μεταξύ των όποιων υπάρχουν και άπειροι άγοραστάται.

Άλλο έκθεσε που συγκεντρώνει πολλόν κόσμο είναι η έκθεσις σκόλλων που ήρχισαν έλπίσι κατ' αυτές εις μίαν Κτηνιατρικήν Σχολήν και παρουσιάζει, ότι στανιώτερον έχει την έλπίση το γένος αυτό των τετραπόδων που θεωρούνται οι πλέον πιστοί φίλοι του ανθρώπου.

Πλήν όμως των ζωντανών αυτών έκθεμάτων η έκθεσις αυτή παρουσιάζει και θωρακίστα ταπεινά σκόλλων, γάτον, ως και πολύτιμα κολλία και σπάνια σκόλλων παλαιάς και μοντέρνας τεχνουργίας.

Η θεατική σάβον εκ παραλήλου ευρίσκει εις το ζενιθ της δόξης της, ως πλέον έξοχον άξιολογώμενον γεγονός σημειώνω την καλλιτεχνικήν εμφάνισιν της Άντας Ρομπινσόν, η όποια έχασε μίαν αλχησμόνητον καλλιτεχνικήν άπόλαυσιν εις το Παρίσιον κοινόν με το όμοιωτόν μεταέττο της.

Παρίσι, Ιούλιος

Vivian Gretor



Η ΜΟΔΑ

Είναι πια καιρός να μιλήσωμε για την τουαλέττα που πρέπει να φορή η γυναίκα στην έξοχί και που πρέπει άπολύτως να έναρμονίζεται με το περιβάλλον της.

Πρέπει λοιπόν η τουαλέττα αυτή να είναι πρό πάντων απλή, πρακτική, αλλά συγχρόνως να μη άφραση από την γυναίκα την κομψότητά.

Πρέπει επίσης να προσπαθή κάθε μία να έναρμονίση τα χρώματά της τουαλέττας της με την φύσι. Άν δηλαδή θύσκεται κοντά στη θάλασσα θα προτιμήση χρώμα λευκό ή μπλε ένφ τούναντιον το θουόν έλπει άπραγμάτως το πράσινο χρώμα.

το πορτοκαλί έστω και το κόκκινο, που είναι έφρέτος πολύ της μόδας.

Η κοινή πρέπει να είναι όσο το δυνατόν απλή, διότι το φρέμα της έξοχης ύποτίθεται να πρέπει να μπορεί να πλύνεται και να ισιδεόνηται εύκολα, αυτό έν τούτοις δεν θα το έμποδίση να είναι έμορφο και κομψό. Και έπειδή ο λόγος της έξοχης, να Κοστούμ μπάνιου με συμπληρωματική ζακετούλα για την πιά.

Και αυτές έγιναν τα έγκαινα μ'ας πολύ παρμένο έκθεσε σε μία γυναι της Γαλλίας πρωτεύουσας. Το άξιολογώμενον αυτής της έκθεσε είναι ότι περιλαμβάνει έργα μόνον άρχαίων, μερικά των όποιων φυσικά είναι παλαιά, άλλα υπάρχουν μεταξύ αυτών και μερικά άριστογνήματα.

Η έκθεσις αυτή διοργανώθηκε διά φιλανθρωπικών σκοπόν υπό της γαλλίδος άριστοκράτους μαρκησίας ντε Λούντρε και του διευθυντού του Νοσοκομείου Άγίας Άννης Ιατρού κ. Μαρι, συγκεντρώνει πλήθος θεατών μεταξύ των όποιων υπάρχουν και άπειροι άγοραστάται.

Άλλο έκθεσε που συγκεντρώνει πολλόν κόσμο είναι η έκθεσις σκόλλων που ήρχισαν έλπίσι κατ' αυτές εις μίαν Κτηνιατρικήν Σχολήν και παρουσιάζει, ότι στανιώτερον έχει την έλπίση το γένος αυτό των τετραπόδων που θεωρούνται οι πλέον πιστοί φίλοι του ανθρώπου.

Πλήν όμως των ζωντανών αυτών έκθεμάτων η έκθεσις αυτή παρουσιάζει και θωρακίστα ταπεινά σκόλλων, γάτον, ως και πολύτιμα κολλία και σπάνια σκόλλων παλαιάς και μοντέρνας τεχνουργίας.

Η θεατική σάβον εκ παραλήλου ευρίσκει εις το ζενιθ της δόξης της, ως πλέον έξοχον άξιολογώμενον γεγονός σημειώνω την καλλιτεχνικήν εμφάνισιν της Άντας Ρομπινσόν, η όποια έχασε μίαν αλχησμόνητον καλλιτεχνικήν άπόλαυσιν εις το Παρίσιον κοινόν με το όμοιωτόν μεταέττο της.

Παρίσι, Ιούλιος

Vivian Gretor

Και αυτές έγιναν τα έγκαινα μ'ας πολύ παρμένο έκθεσε σε μία γυναι της Γαλλίας πρωτεύουσας. Το άξιολογώμενον αυτής της έκθεσε είναι ότι περιλαμβάνει έργα μόνον άρχαίων, μερικά των όποιων φυσικά είναι παλαιά, άλλα υπάρχουν μεταξύ αυτών και μερικά άριστογνήματα.

Η έκθεσις αυτή διοργανώθηκε διά φιλανθρωπικών σκοπόν υπό της γαλλίδος άριστοκράτους μαρκησίας ντε Λούντρε και του διευθυντού του Νοσοκομείου Άγίας Άννης Ιατρού κ. Μαρι, συγκεντρώνει πλήθος θεατών μεταξύ των όποιων υπάρχουν και άπειροι άγοραστάται.

Άλλο έκθεσε που συγκεντρώνει πολλόν κόσμο είναι η έκθεσις σκόλλων που ήρχισαν έλπίσι κατ' αυτές εις μίαν Κτηνιατρικήν Σχολήν και παρουσιάζει, ότι στανιώτερον έχει την έλπίση το γένος αυτό των τετραπόδων που θεωρούνται οι πλέον πιστοί φίλοι του ανθρώπου.

Πλήν όμως των ζωντανών αυτών έκθεμάτων η έκθεσις αυτή παρουσιάζει και θωρακίστα ταπεινά σκόλλων, γάτον, ως και πολύτιμα κολλία και σπάνια σκόλλων παλαιάς και μοντέρνας τεχνουργίας.

Η θεατική σάβον εκ παραλήλου ευρίσκει εις το ζενιθ της δόξης της, ως πλέον έξοχον άξιολογώμενον γεγονός σημειώνω την καλλιτεχνικήν εμφάνισιν της Άντας Ρομπινσόν, η όποια έχασε μίαν αλχησμόνητον καλλιτεχνικήν άπόλαυσιν εις το Παρίσιον κοινόν με το όμοιωτόν μεταέττο της.

Παρίσι, Ιούλιος

Vivian Gretor

Και αυτές έγιναν τα έγκαινα μ'ας πολύ παρμένο έκθεσε σε μία γυναι της Γαλλίας πρωτεύουσας. Το άξιολογώμενον αυτής της έκθεσε είναι ότι περιλαμβάνει έργα μόνον άρχαίων, μερικά των όποιων φυσικά είναι παλαιά, άλλα υπάρχουν μεταξύ αυτών και μερικά άριστογνήματα.

Η έκθεσις αυτή διοργανώθηκε διά φιλανθρωπικών σκοπόν υπό της γαλλίδος άριστοκράτους μαρκησίας ντε Λούντρε και του διευθυντού του Νοσοκομείου Άγίας Άννης Ιατρού κ. Μαρι, συγκεντρώνει πλήθος θεατών μεταξύ των όποιων υπάρχουν και άπειροι άγοραστάται.

Άλλο έκθεσε που συγκεντρώνει πολλόν κόσμο είναι η έκθεσις σκόλλων που ήρχισαν έλπίσι κατ' αυτές εις μίαν Κτηνιατρικήν Σχολήν και παρουσιάζει, ότι στανιώτερον έχει την έλπίση το γένος αυτό των τετραπόδων που θεωρούνται οι πλέον πιστοί φίλοι του ανθρώπου.



Η γνωστή Γαλλία συγγραφέας Ουγγέρ Γκαρνέ έκαμε τελευταίως μίαν πολὺ περιεργον έρευναν μεταξύ τῶν παιδιῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων, τὰ ὁποῖα ἠρώτησε πῶς δνειρεύονται τὸ μέλλον των.

«Τὸ πνεῦμα ποὺ κυριαρχεῖ εἰς τὰς ἀπαντήσεις ὁλων σχεδὸν τῶν μικρῶν αὐτῶν παιδιῶν, ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, γράφει ἡ Γαλλία συγγραφεὺς εἶναι τοῦτο: Νὰ ἔχουν ὄρεξι νὰ τρώει καλὰ, νὰ ἔχουν αὐτοκίνητο, νὰ ζοῦν πολυτελῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς καὶ νὰ μὴν ἔχουν κανενὸς εἰδους ἐνόχλησιν ἀπὸ κανένα, Δηλαδή πλήρης ὁλοφροσύνη. . . ».

Τελευταίως ἐδικιάσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς τριετὴ φυλάκισιν καὶ 1000 δολλάρια πρόστιμον, ὁ διευθυντὴς ἑνὸς περιεργότατον πρακτορείου.

Τὸ πρακτορεῖον αὐτὸ κατεγίνετο εἰς τὸ ἐξῆς θεάρεστον ἔργον: νὰ χωρίζῃ τ' ἀνδρόγυνα καὶ ταύτοχρόνως νὰ ἐξασφαλίσῃ ὑπὲρ τῶν πελάτιδων του — μόνον γυναῖκας εἶχεν ὡς πελάτιδας — τὴν ἐκδοσὶν τοῦ διαζυγίου μετὰ τοῦ ἐπιδόματος τῆς διατροφῆς ἐκ μέρους τοῦ συζύγου.

Πῶς ἐνήργει πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ πρακτορεῖον;

Ἀπλούστατα, διέθετε ὁλόκληρον τάγμα ὠραιότατων κοριτσιῶν, Ἐστὲλλε λοιπὸν ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὁραία κορίτσια νὰ ξεμυαλίσουν τὸν συζυγον τῆς πελάτιδος. Ὅταν τοῦτο κατορθώτο, τότε εἰς τὴν ὥραν τοῦ ραντεβού ἐστὲλλε διὰ μάρτυρας οἱ ὅποιοι συνελάμβανον ἐπ' αὐτοφώφῳ τὸν ἄνδρα μὲ τὴν... ἐρωμένην του.

Ἡ σύζυγος ὑπέβαλλε μύνησιν, ἔπαυσε τὸ διαζύγιον ὑπὲρ αὐτῆς, καθὼς καὶ τὴν σχετικὴν ἀποζημίωσιν, μέγα μέρος τῆς ὁποίας, φυσικά, ἐλάμβανε τὸ περιζήτητον πρακτορεῖον, τοῦ ὁποίου ὁ τίτλος ἦτο «Πρακτορεῖον. . . Νόμων!».

Πρὸ τίνος χρόνου τὸ Χόλλυγουντ ἀνεστατόθη ἀπὸ μίαν τραγικὴν καὶ μυστηριωδῶς διαδοχισαν φήμην: ὅτι ἐκάθ' ὃ σημαντικώτερον ἀπὸ τὰ Στούντια, Τόση ἦτο ἡ ἐκπληξὶς καὶ ὁ τρόμος τῶν Ἀστέρων, ὥστε καὶ ὅταν ἀκόμη ἐπείσθησαν ὅτι δὲν συνέβη ἀπολύτως καμμία πω-καὶ, πάλιν δὲν ἤθελαν νὰ εἰσελθῶν εἰς τὸ κατὰ φαντασίαν καὶν στούντιο.

Ἐνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἔκαμε μίαν σχετικὴν ἔρευναν με-ταξὺ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ ὁποία ἀπέδειξε ὅτι αἱ γυναῖκες τοῦ κινηματογράφου. . . φοβοῦνται καὶ τὴν σκιάν των!

Μὰ ἐξ αὐτῶν εἶπε: — Εἴμεθα δευαί. . . ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες δὲν πάνε παρακάτω, φοβοῦνται ὅσον καὶ ἡμεῖς, ποὺ εἴμεθα φύσει ἀδύνατα πλάσματα!

Κατὰ τὴν διάρκειαν μᾶς ἀναπληρωματικῆς ἐκλογῆς, ἕνας Γάλλος ὑποψήφιος ἔλεγεν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς του:

— Ὁ ἀποθανὼν συναδελφός εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁποίου θὰ με ἐκλέξετε θὰ εὐχαριστήσῃ ἰδιαίτερος διὰ τὴν ἐκλογὴν μου.

Ἐνας ἀπὸ τὸ ἀχροατήριον τοῦ ἐφώνασε:

— Ὁ τάφος μὲν τὸν ἐχωροῦσε τὸν ἴδιον ποὺ ἦτο μικρόσωμος, πῶς θὰ χωρέσῃ καὶ σὰς ποὺ εἶπε ἕνα μέτρο ὑψηλότερός του;

Τὴν ἡμέραν τῶν Ἀγγλικῶν ἐκλογῶν εἰς με-ρικὰς λαϊκὰς συνουκίας τοῦ Λονδίνου, οἱ ἀστυ-φύλακες ἀνέλαβαν τὴν φύλαξιν τῶν μικρῶν παιδιῶν, διὰ νὰ μπορέσουν αἱ μητέρες των νὰ μεταβῶν καὶ ψηφίσουν.

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας σήμερον εἰς τὴν Ἀγ-γλίαν εἰς κάθε καλὸ σπίτι — καὶ λέγοντας κα-λὸ σπίτι ἐννοοῦμεν πλούσιον — νὰ ὑπάρχῃ καὶ κινηματογράφος.

Ἐκεῖ ποὺ εἶναι τοῦτο δυνατόν ὑπάρχει καὶ τελεία ὁρχήστρα ἡ ὁποία συνοδεύει τῆς ταινίας.

Ἄλλοτε εἰς τὴν θέσιν τοῦ κινηματογράφου ἦτο ἡ σκηνή, ὅπου παρίστανον τὸ δράματα καὶ κομωδία. Σήμερον ὁ κινηματογράφος ἐξέτοπος τὸ θέατρον καὶ ἀπὸ τὰ σπῆτια ὅπως ὁλοὺν τὸ ἐκτοπίζει ἀπὸ παντοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Μαζράκη, ἐνταῦθα. Δυστυχῶς καὶ ἡ πρῶταίς σας παρουσιάζει δυσκολίας. Προσέθη-μεν εἰς τὰς δευτέρας ἐνεργείας παρὰ τοῖς ἀρ-μοδίαις. — Ἰ. Ζαφειρόπουλον, Θεο)νίκη. Τὰ «Μαριμένα Κοῖνας» δὲν θὰ ἀνατυπωθῶν. Φροντίσατε τοῦλάχιστον νὰ προημεθεύητε τὰ ἄλλα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ «Ὀνειρο Ἀγάτης» καὶ ἡ «Ντολορίτας» πλησιάζουν καὶ αὐτὰ νὰ ἐξαν-τηθῶν. — Πυρρασιόπουλον. Νὰ μᾶς ἐμβάσε-τε τρία μονόδραμα γραμματόσημα διὰ νὰ τὸ λάβετε. — Α. Ἀδερζάκη, Θεο)νίκη. Μαζὶ μετὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ σου τόμου 'Ο «Ἀπα-στος» τῆς Ντελλῆ, νὰ μᾶς ἐμβάσετε καὶ ἀνὰ τριδραγμα γραμματόσημα δι' ἕκαστον τῶν προηγουμένων τόμων, χωρὶς ἄλλα ἀποκόμμα-τα. Ὁ 1ος τόμος «Μαριμένα Κοῖνας» ἔχει ἐ-ξαντληθῇ τελείως ἀπὸ ἐνὸς μηνός. — Γ. Γιαννόπουλον, Ἀδὶς-Ἀμπέμπα. Εἰς τὸ μέλλον νὰ μᾶς στέλλετε γαλλικὰ ἢ ἀγγλικά χαρτονο-μίσματα διὰ τὰ βιβλία. — Π. Παπαλήιον, Πάτρας, Ε. Βλαχάκη, Κρήτην. «Παλῆς Ἀγάτης» ἐστάλησαν. — Ε. Χαλκερῆ, Κέρκυ-ραν, Θ. Δημητρίου, Πάτρας, Δ. Γιαννόπουλον, Πάτρας, Ε. Τζούρου, Ἀσπασίον, Δ. Δεληγιάν-νην, Ἰσπαιάν, Κ. Γεωργιαντζόγλου, Κων)πο-λιν, Α. Νάσκον, Σουλῶναστρον, Δ. Κοπαρέσσης, Ραδιεῖδον. Εἰσαχιστοῦμεν θερμῶς. — Ζ. Παπαντωνίου, Κάϊρον. Ἐστάλησαν ἐν καιρῷ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ 4ου τόμου «Ζητώντας τὸν ἔρωτα» ἔληξε τὴν 7 Ἰουνίου. Ἡ ζήτησις τοῦ τόμου αὐτοῦ ἦτο τόσο μεγάλη, ὑπερβάσα ὅ-λους τοὺς προηγουμένους ὥστε ἡ ἀποστολὴ ἐ-δράδινε ὀλίγον. Ἐλήφθησαν ὅμως ὅλα τὰ μέ-τρα ὥστε ἡ ἀποστολὴ τοῦ σου τόμου ὁ «Ἀπα-στος» τῆς γνωστῆς μοντέρνας συγγραφέως Ντελλῆ ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος αὐτῆς.

Τὸν κατωτέρω μᾶς ἐπεστροφῆσαν τὰ βιβλία λόγω ἀνεπαρκῶν ἢ ἐσφαλμένων διευθύνσεων: Γ. Ζάκαν, ἐνταῦθα, Μ. Πουλόπουλον Πά-τρας, Σ. Βάγια, Σύρον, Γ. Γρηγοριάδην, Δημη-τρίαν, Κ. Μ. Χρυσόπουλος.

Οἱ κατωτέρω δὲν θὰ λάβουν βιβλία: Ἀ. Ἀ-στορ ἐνταῦθα, Ἀνευ γραμματ. Σ. Ἀναλογίδης, Κέρκυρα, Γραμματόσημα 1 1)2 δρ. Χ. Χα-τζηφάννου, Κάϊρον. Ἐγράψαμεν πολλὰς διὰ κατωτέρω γ ρ α μ μ α τ ὁ σ η μ α δὲν δεχόμεθα. Φ. Χατζηλοπούλου, ἐνταῦθα, Ἐνά-ριθμον 2 δρ. — Κ. Γεωργιαντζόγλου, Κ. Λιάττη, Γ. Λιμναίου, Φ. Ἀδαμόπουλος, Ἀνευ διευθύν-σεως ἢ μετ' ἑλλειποῦς τοιαύτης.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ»

Εἶναι τὸ δεύτερον βιβλίο ποὺ μᾶς δίδει ἡ δις Νίτσα Παπαθανασίου. Στὸ μυθιστόρημα αὐτὸ διακρίνει κανεὶς πολ-λὰ χαρακτηριστὰ σὲ ὅπως καὶ σὲ ψυχολογία, μὰ δυστυχῶς ὑπάρχουν καὶ ἀρκετὲς ἀτέλειες ποὺ καταστρέφουν τὸ σύνολο.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἡ ὑπόθεσις θυμίζει περι-πετειώδη ἐπιφυλλιδιογραφικὴ μυθιστορία, καὶ γι' αὐτὸ ἡ συγγραφεὺς τοῦ καταφεύγει σ' ἕνα σωρὸ ἐξεζητημένους συμπτώσεις, ποὺ χωρὶς νὰ προσθέτουν τίποτε στὴν οὐσία κάμνουν τὸ σύνολο ἀφύσικο καὶ δεθιασμένο. Ἡ διαγραφή τῶν τυπῶν — μερικῶν ὅπως τῆς Μαρίας, τοῦ Χάρη, τῆς Λευκῆς, πολὺ καλοῖ, οἱ ἄλλοι ὅμως ὄχι. Ὁ Ἐρρικος π. γ. — γιὰ τὴν ἐξοικὸ δνομα μὰ ποὺ ὅλο τὸ μυθιστόρημα γίνεται στὴν Ἑλ-λάδα καὶ στὴν Μικρασίαν; — ὁ Ἀλκης, ἡ Στέλλα, κινουῦνται ὁλόκληρα νεκρὰ καὶ ἀψυχολό-γητα.

Μὲ τὸ βιβλίο αὐτὸ ἡ δις Παπαθανασίου, δείχνει πῶς ἂν ἤθελε νὰ προσέξῃ στὴν ἐκλο-γὴν τῶν θεμάτων τῆς καὶ νὰ περιορίσῃ λίγο τῆς ἀσχετῆς περιγραφῆς καὶ παρενθέσεις ποὺ ἔχει στῆς «Μοίρας» τὰ γραμμένα, θὰ μποροῦσε νὰ παρουσιάσῃ, καὶ πολὺ σύντομα, κατὰ τὸ ξε-χωριστὸ καὶ τὸ ἀξιοποσέχτο, ΝΤ. Ν.

Κρατήσατε τὰ δελτία ΣΤ'.

ΛΙΓΟΙ ΣΤΙΧΟΙ:

σειράς διὰ τὸν τόμον τοῦ Ἰουνίου

ἕνα ἀπάνθισμα τῶν ὠραιότερων ποιημάτων.

Δ' ΔΙΑΓ. ΣΕΙΡΑ ΣΤ' ΑΡ. 1



Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

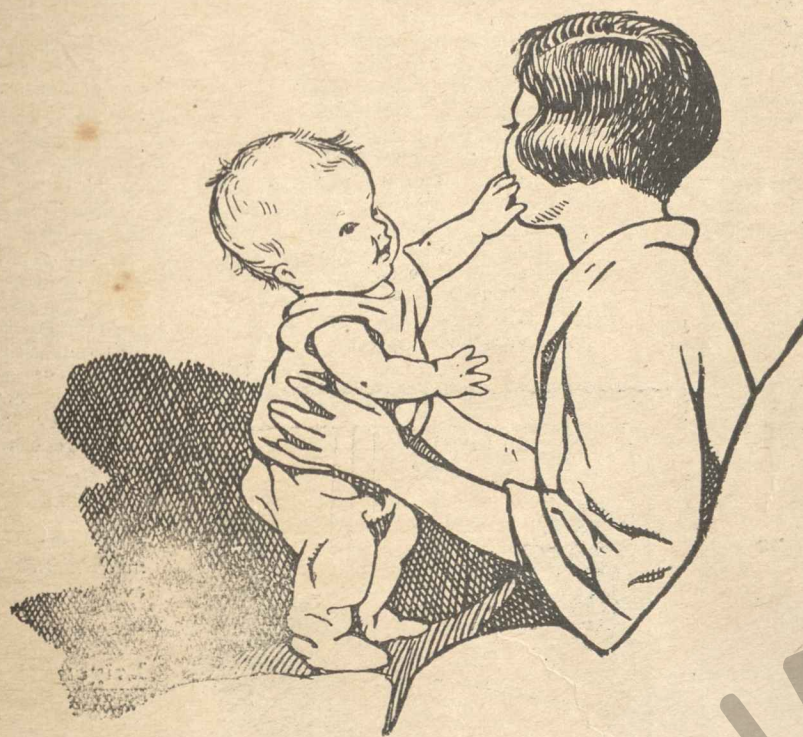
Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.

Ἡ ἡμέραν ἕνας καὶ τὸν ἐπισκεφθῇ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ῥιζόντα ἱερέα.



ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ

“ΝΕΣΤΛΕ.”



“Όταν τὰ παιδιὰ μεγαλώνουν

ἔχουν μεγαλειτέραν ἀνάγκην παρὰ ποτὲ μιᾶς τροφῆς θρεπτικῆς καὶ συγχρόνως εὐπέπτου, ἡ ὁποία νὰ εὐνοῇ τὸν σχη-ματισμὸν τῶν ὀστέων καὶ τῶν μυῶν. Ἡ ἰδεώδης αὕτη τροφή εἶναι τὸ

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ

“ΝΕΣΤΛΕ.”

περιέχον ὅλα τὰ ἀναγκαῖα θρεπτικὰ στοιχεῖα διὰ τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδιοῦ.



Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὰ φαιδρά της εβδομάδος

ΕΥΛΟΝ ΤΟ ΑΛΥΠΗΤΟΝ!

Πλήν της αποχής του Λα.κού κόμματος εκ των συνεδριάσεων της Βουλής και Γερουσίας, την παρελθούσαν εβδομάδα παρατηρήθησαν και έτερα σπουδαιοφανή γεγονότα, κυριώτερον των όποιων υπήρξεν ασφαλώς το ξύλον το αλύπητον πού έφαγε νεαρός θεατρικός συγγραφέας εκ μέρους έτέρου νεαρού θεατρικού συγγραφέως.

Τὰ πράγματα συνέβησαν όλως άπροόπτως τας μεταμεσονυχτίους ώρας της προχθές εις την πλατείαν των άνασκαφών, της 'Ομονοίας δηλαδή, και εις έν καφενείον της οποίας εκάθητο μετά της άπαραιτήτου καλλιτεχνικής του επαρέας ο νεαρός και κομψευόμενος συγγραφέας. . . άστεροσκοπειακής επιθεωρήσεως.

Συνέβη δθεν από την αντίπεραν όχθην της 'Ομονοίας να διέρχωνται δύο έτεροι νέοι θεατρικοί συγγραφείς, συνδεόμενοι μεταξύ των διά κοινού έγκλήματος, ήτοι διά συνεργασίας εις επιθεωρήσιν χάριν. . . λοβιτούρας. 'Ο καθήμενος εκκολλητόμενος φιλολογικός νεοσσός άμα ως είδε συναδέλφους, ήγήθη και τούς εκάλεσε προσηέστατα, ειπών:

— 'Ελάτε να πάρετε καφέ. . .
— Καφέ πέρνουν τα νούμερά σου! άπότην-
σεν ό εκ των διερχομένων μάλλον ευερέθιστος
χρησιμοποών την γνωστήν θεατρικήν φράσιν.
— Τί έπαθες και βρίζεις;
— Τί έπαθα; Είμαι γελοιός! . . .
— Σε παρακαλώ.
— Είμαι κλέφτης! . . . Μου έκλεψες το
σαντούρι και το έβαλες στην επιθεωρήσί σου
για δικό σου. . .

— 'Εγώ; . . . Πρόσεχε πώς μιλάς. . .
— Νά! άχρεϊε. . .

Και ή δεξιά χείρ του μαινομένου νεαρού θεατρικού συγγραφέως έπέπεσε βαρεία κατά της άριστεράς παρειάς του μη μαινομένου.

Τότε δη τότε σύγχυσις, κατακλυσμός και σάλος, ως έλεγεν ό άείμνηστος Σουρής, διότι ό χαστουκισθείς συγγραφέας έπετέθη κατά του χαστουκίσαντος όποτε παρενεβλήθη ό τρίτος μη χαστουκίσας συγγραφέας και οι διάφοροι μη χαστουκισθέντες διαβάται της στιγμής εκείνης.

Ευτυχώς τα πράγματα δεν είχαν την συνήθη συνέχειαν εις το 'Αστυνομικόν Τμήμα, προς μεγίστην χαράν του χαστουκίσαντος, μεγίστην λύπην του φαγόντος, και ίνα μη πρό παντός μειωθή το γοητρον των 'Ελλήνων διανοουμένων, δερομένων έν μέση όδφ.

ΓΙΑΝΝ.

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

(Ευθύνεται ό γράφων)

Τήν είδε έν' απόγευμα
Εις του Σταδίου την όδδν
Κ' εύθης την ήκολούθησε πηδών.
'Ηταν ψηλή, σχεδόν φός-μαίγκρ,
Βαστούσε ένα τσαντάκι.
'Εκείνος ήτανε κομψός
Και τόν φωνάζαν Τάχη
Οι φίλοι και γνωστοί
'Ενώ, διά λόγον άγνωστον,
'Από νουνόν τρίς άνοστον
Πυλάδης είχε βαφτιστή.
'Εστριψε κεινή δεξιά
Εις την όδδν 'Ομήρου
Τήν ήκολούθησε πιστώς

Κομπολόι γεγονότων
Μ' έννοια σοβαρωτάτη
Κάποιε πηγή γελάτων,
Κάποτε χωρίς άλατι.

Γραφείον στην πρωτεύουσιν
Πολύτιμον ιδρύθη:
Τά συνοικέσια εύλογεί
Και τόν καθένα πείθει
'Ότι ό γάμος ασφαλώς
Δέν είν' ή όγδόη των πληγών
Κι' ότι καθείς και καθεμά
'Οφείλει ναύρη σ υ - ζ υ γ ό ν!

Μας έχει ζώσει κατ' αυτάς
Αυτοκτονίας κύμα
'Όσοι βαριούνται πιά να ζούν
'Αρπάζουν παραχρήμα
Περίστροφον ή μάχαιραν
Κομπουόραν ή ψαλλίδα
Τό όνομά των για να ιδούν
Εις. . . την εφημερίδα!
Κ' έτσι και κάποιος φουκαράς
'Απατηθείς οικτρώς
Παρά της έρωμένης του
— Ρωσίδος εκ μητρός —
'Ηρξισε να ούζοποτή
'Αλλ' άντί να εκπνεύση
'Ο τάλας εκατόρφωσε
Νά γίνη μόνον φέσι!

ΕΙΣ



'Ο 'Ανακριτής. — Κατηγορείσαι ότι χρησιμοποιούσες μεταχειρισμένα γραμματόσημα στα γράμματα πού έστελγες.
'Ο κατηγορούμενος. — Μά τέτοια γραμματόσημα είχαν και τα γράμματα πού λάβαγα...

Με δόσφον ένπειρου
Εις τα τοιαύτα Δόν-Ζουάν
Και ήρωτήθη έν
Καλόν θά ήτο ευγενώς
Τηρών απόστασιν ενός
Βήματος, να πλησιάση
Και μ' ύποσχέσεις τολμηράς
— 'Αχ, τί δεν κάνει ό παράς —
Νά τήν δελεάση.
'ΕΓΓΑ ποιαν με πέρνετε;» αυτή του είπε
Και εκείνος:
'Σας αγαπώ περιπαδώς
Και αισθημάτων σμήγος
Με έχουν πλημμυρίσει.
'Ηκρίσθη εκείνη έλαφρώς
— Τά πεισμάτα ήσαν άφρός —
Κ' έσπευσε τόν βραχίονα
Σ' εκείνον να χαρίση.
Τόν έλαβεν ό νεαρός

'Αθηναϊκές σιλουέτες

'Ανδούλα Κ.

Παράστημα 'Αρτέμιδος, κορμοστασίου φροδιτης, ματιά περιήφανη — όλος της περ σάν κοννούπια μπροστά της — βασιλοσσης ή τουλάχιστον Πομπανιόσμο πάντα τελευταίος μόδας — Πράσινο Γκαλερί — μαλλιά κατάμαυρα σάν ή την έθανυμάσαμε παντού: την παρμήθησαμε να στροβιλίζεται στή μασμένη πίστα του Καίρις, την είδαμε να πύξη σερπαντίνες απ' τα θεωρία τού λίζ», την είδαμε να ξημερώνεται στις μπασσαντέρ μπροστά σ' ένα τσίρου ή πού κολουθή την αύγή από τα μεγάλα παρτου 'Ακταίου... Μετά της 'Αποκρίσε τινάδαμε στις Κούρσες συνοδευόμενι — πάντοτε — από τη μαμά της.

Με τό βλέμμα της τό φλογερό — απ' απ' της μσοκλειστες διεφαρίδες — που λούθησε τό Γκράν-Πρά. 'Αμα τέλειμα κούρσα έβγαλε αδιάφορα ένα δελτίο έσκισε. Είχε χάσει. . .

Είμαι ειρωνική σέ βαθμό άπίστευτο, αισθηματολογίες άπαντά με γέλιο και φλογερές ματιές με ειρωνία. Δεν ής κατά βάθος τίποτε. Στα μάτια της — τριεργα αυτά μάτια κροελής και ταγγίσι — δεν καθρεφτίζεται κανένας ή είμαι ό αντιπροσωπευτικός τύπος της κας. Δεν τό παραδέχεται όμως. . . Σί ποιο χορό την άποκηρά, μεταγχοήσε γοντας τό ρεφραίν ενός καινούγιου τραγούδι «Γυναίκες τρελλές. . . πού πρώτα πού [όρκους κ' όστερα ξεχούν. . .]

Και προσεποιήθη πώς δεν αντελήφθη ποιον πού δίπλα της άκριβώς έδάρασε πού ένός ούτσου και μιάς μπουκάλας με σφυρί.

ΤΟ ΜΟΝΟ

Στίχοι του κάρρου

[ΕΡΩΣ .. ΝΗΣΤΗΣΙΜΟΣ]

Πάλι μου έκανες τά ίδια και τά ίδια
Κι' από την άπτηνιά τα μάτια μου γέμισαν

Και σάν μου άρχισες ξανά κατά τα παλιά
Μ' έκανες με τά... κ ρ ε μ ι ε δ α ν

Είμαι γνωστόν πώς στα τεράτια είμαι μόνος
Πώς είμαι μιά σπουδαία μά-λ α γ α ν

Πού ξέρεις τά κολάκια σου φαρσί
Κ' έτσι τό δόλιο μ' έκανες τ ο υ ρ ο

Και σ' είδα χτές τό θρόνυ της ψυχής
[α υ γ ο τ α ρ α]

Νά με κυττάς με τό ύφος σου τό άπαισι
Και μ' έναν άλλον τό δρόμο να τρέχει
Μ' αυτός βρέ μάτια μου ήτανε... κ α λ

Ο ΕΠΙ-ΚΑΡΡΟΣ

Κ' έξηφανίσθη μετ' αυτής περιήφανη
'Εφαγαν, ήπαν, γλέντησαν.
'Αλογασιμόν γκαρσόν. . .
Κ' όστερ' αυτός έπρότεινε
— 'Ητο έν των ευδαρσών...
Εις σινεμά να διευθυνθούν
'Από τα συνοικέσια
Και κεί να μαγευθούν
'Από τα βλέμματα της Σόδαν

'Εφθασαν και εκάθησαν
'Επ' καρέκλας μίας
— 'Εβιάζοντο ν' άρχίσουνε
Πράξεις πολύ τιμίας. . .
Κ' αίφνης — πολύ σοφώς —
'Απότομα έσβυσε τό φώς.

(Η συνέχεια αν δεν χαθή, ασφαλώς ακολουθεί)